50 de ani de la apariția primului număr 1955-2005

575

Colecția Povestiri Științifico - Fantastice

anticipația

Premiul Convenției Europene de SF

SUMAR

CASETA REDACŢIEI

CPSF ANTICIPAŢIA - colecţia de povestiri SF
www. anticipatia.kogaion.net

Revistă editată de: Fundaţia SocRaTeE, preşedinte Alexandru MIRONOV
Asociaţia Tinerilor Jurnalişti şi Protecţia Mediului Dolj
Preşedinte: Viorel Lazăr

Redactor-Şef: Aurel Cărăşel (aurel_carasel@yahoo.com)
Redactori: Dodo Niţă, Arthur Codrescu, Viorel Pîrligras, Marius Ghergu, Ion Ilie Iosif, Dan Mihăilescu, Sorin Repanovici
Grafica interior: Marius Ghergu, Marina Nicolaev, Olimp Vărăşteanu, Viorel Pîrligras
Grafica coperta 1 şi 2: Dan Mihăilescu
Tehnoredactare: Mihaela Lazăr
Machetare coperte: Octavian Mitrică

Adresa redacţiei: Str. Anton Cehov nr. 8, cod 011998, sector 1 Bucureşti
Telefon: 021-22 230 48 / 021-23 132 24 / 021 - 22 276 36
Fax: 021 - 22 276 36

ISSN 1220-8620

Jean BRYANT

CELE LEGI ALE SCRISULUI

1. *A scrie este un verb activ. Gânditul nu înseamnă scris. Scrisul presupune cuvinte aşternute pe hârtie.*
2. *Scrie cu pasiune. Fiecare iubeşte şi/sau urăşte. Chiar şi oamenii liniştiţi trăiesc vieţi pasionante. Creativitatea va urma pasiunii.*
3. *Scrie cinstit. Riscă adevărul gol. Originalitatea înseamnă vulnerabilitate.*
4. *Scrie cu plăcere, pentru valoarea personală. Dacă tu nu te bucuri de scrisul tău, altcineva de ce s-o facă?*
5. *Scrie oricum, ignoră cuvintele descurajante, interne sau externe. Persistenţa aduce beneficii.*
6. *Scrie mult. Foloseşte orice. Învăţătura vine din lupta cu cuvintele aşternute pe hârtie.*
7. *Scrie din obligaţie faţă de ideile tale, faţă de tine însuţi, ca scriitor. Ai încredere în tine.*

Dicţionar de termeni SF

INFZIN

Cuvântul desemnează o publicaţie periodică, de format A4 sau A5, cu un număr redus de pagini (două sau patru, de regulă), publicată cu scopul de a colporta informaţia de natură SF în interiorul fandomului.

El provine din comprimarea termenilor englezeşti "*in*formative maga*zin*".

Infzinul este realizat de un cenaclu ("Quasar" din Iaşi a editat "Quarc", infzin A4, 2 pagini), de o asociaţie ("Asociaţia Creatorilor de Science Fiction" - Craiova a editat "Cron", infzin A5, 4 pagini) sau de o persoană particulară (Matei Donea din Oţelu-Roşu a editat "Cronaut", infzin A5, 4 pagini).

Publicul ţintă este mai larg decât acela al unui fanzin, deoarece informaţiile difuzate prezintă interes la nivel naţional sau chiar internaţional (cele mai frecvente sunt cele referitoare la organizarea de

concursuri, de tabere de creaţie, de convenţii, zile de cenaclu, apariţii de cărţi, reviste, filme, expoziţii etc). Apariţia este periodică, iar distribuţia se realizează prin poştă, în două modalităţi: pe bază de abonament sau gratuit. Metoda de editare este aceea pe copiator, tirajele variind între câteva zeci şi cel mult 2-300 de exemplare.

Există şi un infzin cu circulaţie europeană "Fans Across the World", editat de Asociaţia Europeană de SF. Cu o periodicitate lunară, format A4, 2 pagini, este dedicat în cea mai mare parte informaţiilor despre manifestările SF europene.

El este dublat de un alt infzin, cu caracter exclusiv literar, "Ansible", editat de Dave Langford, sub egida aceleiaşi asociaţii.

File din istoria fandomului

FANZINELE ANULUI 1994

* **A 5-A DIMENSIUNE** / Botoşani - realizat de cenaclul SUFLET, cu sprijinul Fundaţiei pentru Tineret. Multiplicare prin copiator / A5 / 12 pag.+ coperta. Contact: Daniel Ciucălău.
* **AERGISTAL** / Cluj-Napoca - realizat de cenaclul VICTOR PAPILIAN. Multiplicare prin copiator / A5. Contact: Pentagrama.
* **A NEW FANTASTIC GENERATION** / Cluj-Napoca - realizat de clubul PENTAGRAMA / tipărit / A5 / 28 pag. + coperta / în limba engleză, apariţie specială pentru EuroCon 1994 / apariţie unică / contact: PENTAGRAMA.
* **KATHARSIS** / Ploieşti - realizat de clubul QUO VADIS? / 3 apariţii (nr. 5,6,7) / A5 / 12 pag. + copertă / primul număr apărut în 1993 / nr. 6 este în limba engleză + franceză, realizat special pentru EuroCon 1994 / nr. 7 este în engleză / contact: Dănuţ Ivănescu.
* **LA BD EN ROUMANIE** - realizat de Dodo Niţă, Craiova, şi de Călin Stoicănescu, Timişoara / multiplicare prin copiator / A4 / 4 pag. / în franceză şi română / nr.1 apărut în iunie 1994, după EuroCon; nr. 2 apărut în decembrie, după salonul naţional de BD / contact: Dodo Niţă.
* **NEBULOASA 15** / Focşani - realizat de cenaclul NOI / 2 apariţii (primele au apărut în 1993) / multiplicare prin copiator / A5 / 12

pag. + coperta / contact: Adrian Sandu.

* **NOVA 5,5** / Galaţi - realizat de cenaclul omonim, cu sprijinul Fundaţiei pentru Tineret / multiplicare prin copiator / cinci apariţii / A5 / 8 pag. + coperta/ în 1992, cenaclul a mai realizat 3 fanzine, format A4, 6 pag., multiplicat prin copiator / contact: Paraschiv Panaite.

* **PENTAGRAMA** / Cluj-Napoca - realizat de cenaclul omonim / tipărit / trei apariţii (nr. 1, 2 + un special lansat la Festivalul PENTAGRAMA, noiembrie 1994) / A5 / 22 pag. + coperta / contact: Mihai Victor Stoica.

A consemnat **Pierre CAST**

SF-UL LE PRODUCE FRANCEZILOR TOT ATÂTA SILĂ CA ŞI SUPRAREALISMUL

- apreciază scriitorul francez Jacques Sternberg -

Rep: *-Până acum, aţi scris două cărţi de science-fiction, "Scăparea este în fundul spaţiului" şi "Între două lumi interzise", publicate în Colecţia "Presence du Futur" la editura DENOEL, iar apoi absolut nimic în acest gen. Din ce cauză?*

J.S.: -Într-adevăr, n-am scris niciodată SF, cu adevărat, dar am amestecat elemente de SF în tot ceea ce am scris, refuzînd însă eticheta; nu cred în asta, este o sintagmă care mă plictiseşte. Fac parte din mediile SF în Franţa, în ceea ce eu numesc "anii glorioşi", în timpul cărora a existat o descoperire a fenomenului SF, cam prin perioada '53 - '55, şi foarte repede mi-am dat seama că aceasta se transforma treptat într-o literatură rezervată specialiştilor în SF: apărea în *colecţii SF*, pentru un *public SF*, cu *autori SF* şi, din cauza asta am ajuns să nu mai cred în ea. SF-ul mi se pare un termen şi o etichetă barbară: de ce nu, atunci, şi *fiziologic-*

fiction sau de ce să nu-l clasăm pe Kafka în *metafizic-fiction*... Nu, nu sunt un scriitor de science-fiction. Sunt, pur şi simplu, un romancier, asta-i tot.

Rep: *-Totuşi, pentru publicul-cititor, SF-ul este un gen precis, cu teme precise. Genul este ceea ce recuzaţi dumneavoastră?*

J.S.: -Nu numai genul. SF-ul nu-şi amplasează acţiunea numai în viitor. Am cunoscut destul de bine grupul de fanatici ai SF-ului. Rechiziţionau, în numele genului, toate romanele cu acţiunea amplasată în preistorie sau în secolele istoriei moderne şi, foarte adesea, romanele în care, din întâmplare, existau două sau trei ipoteze de anticipaţie, dar care erau, în realitate, romane pur realiste. Mai mult, aceiaşi fanatici se "înţepau" în lungi dueluri epice asupra diferenţelor pe care le vedeau ei între genul fantastic şi science-fiction. În ceea ce mă priveşte, cred într-un anumit fel în scriitorii realişti, iar pe de altă parte în puterea scriitorilor imaginativi, care sunt marcaţi de suprarealism, de vis şi de imaginar. Dar de aici şi până la a-i cantona pe cei din urmă numai în SF este un lucru la care eu nu ader.

Rep: *-În science-fiction, există ceea ce numim "factorul ştiinţific". Când începeţi să arătaţi în romanul "Scăparea este în fundul spaţiului" cum microbii conţinuţi în apă devin uriaşi şi, curgînd odată cu apa de la robinete, invadează şi omoară toate fiinţele vii de pe Terra, porniţi de la o ipoteză ştiinţifică, aceea că apa conţine microbi.*

J.S.: -De acord. Dar când am imaginat acel postulat - deoarece este vorba despre un postulat, îmi era necesar ca să am un punct de plecare pentru roman - am căutat punctul de plecare cel mai dement, cel mai absurd şi mai spectaculos. Dar nu m-am îngrijorat niciodată că el s-ar putea întâmpla şi în plan ştiinţific. În ce mă priveşte, acolo nu e vorba deloc de ştiinţă, ci de delir în stare pură.

Rep: *-Dar atunci când vă puneţi personajele să se deplaseze cu rachete (care acum sunt obiecte ce fac parte din realitate), porniţi, totuşi, de la presupuneri cu temei ştiinţific.*

J.S.: -Atunci când am scris romanul, rachetele existau deja. Iar eu vorbesc despre rachete, aşa cum aş vorbi despre un taxiu. Acţiunea romanului se petrece în anul 1986, o epocă în care rachetele vor fi la fel de banale ca o Matra sau un 2CV de azi. Ceea ce urăsc cel mai tare în romanele SF şi care, din păcate, se întâmplă cel mai adesea, este insistenţa pe care o pun autorii în descrierea rachetelor, a bireactoarelor, a noului model de aparat electric de ras; asta mi se pare tot atât de aberant pentru scriitorii care-şi plasează acţiunea în anul 2000 sau, şi mai mult încă, în anul 4000, ca şi cazul în care Michel Butor în romanul său "Modificarea", în loc să scrie un roman psihologic, s-ar fi

apucat să descrie în detaliu locomotiva. Ceea ce mi se pare atât de plictisitor în SF este insistenţa cu care autorul descrie o maşinărie, pe care o consideră banală pentru epoca în care-şi situează personajele. În ce mă priveşte, SF-ul este, poate, genul cel mai greu. Ca să ţii totul în mână de-a lungul unui întreg roman, îţi trebuie o capacitate fantastică de imaginaţie. Proba a ceea ce tocmai am afirmat constă în faptul că cele mai bune lucruri scrise în acest gen sunt noutăţile. Şi foarte numeroase romane sunt adesea de o diluţie înspăimântătoare, chiar şi când par bazate pe idei originale îţi dai repede seama că deja alţi 40 de autori de SF au pus-o de multă vreme în practică. Cred că, mai degrabă, ar trebui să porneşti de la chestie absolut banală. "Scăparea este în fundul spaţiului" trece drept o carte clasică a genului, pentru că face exact asta: iată, avem fuga pământenilor din faţa unui mare pericol ce le ameninţă planeta.

Rep: *-Adică, ca şi în cazul literaturii main-stream, ceea ce este interesant în SF este mai degrabă modul în care tratezi o temă cunoscută, decât inventarea unei teme noi?*

J.S.: -Da, aşa cred. În Franţa, genul (dacă ádmitem faptul că este vorba de un gen literar, ceea ce eu refuz să cred, clasificîndu-l în cadrul fantasticului), nu a prea prins. Nu există prea mulţi scriitori de science-fiction., nu există, de asemenea, nici ceea ce într-o bună zi Robbe-Grillet i-a reproşat literaturii SF - faptul că, în Europa, nu sunt mulţi scriitori de valoare, tentaţi de SF. Ceea ce, la urma-urmei, mi se pare un argument stânjenitor.

Rep: *-Şi dumneavoastră sunteţi de părere că acest eşec al science-fiction-ului în Franţa provine mai ales din faptul că el a fost "confiscat" de specialişti?*

J.S.: -Cred că s-a încercat, într-adevăr, limitarea genului la câteva mii de fanatici şi că aceasta i-a produs mai mult rău decât bine. Sunt de acord cu ideea că totul începe dintr-un snobism oarecare, dar revista "Planete", de exemplu, publicînd printre numeroase texte de duzină nuvele SF, a făcut mai mult pentru acest gen decât o revistă precum "Fiction" sau "Galaxie". Din când în când, "Planete" a publicat câte o nuvelă de mari dimensiuni, deja apărută în "Fiction" sau "Galaxie", dar într-un context care nu mai era doar acela al specialiştilor în domeniu; nu era prezentată drept o "bombă" în materie literară şi, în felul acesta, impactul său era cu mult mai mare. În Franţa, literatura de science-fiction a ratat startul, deoarece n-a produs niciodată ceva asemănător cu "N.R.F.-ul insolitului", unde-i poţi foarte bine întâlni pe Maurice Renard, Bradbury, Lovecraft sau alţi câţiva scriitori francezi, dar fără o etichetare precisă: numai o mare revistă consacrată Imaginarului.

Greşeala a fost să se adreseze unui public extrem de delimitat şi extrem de limitat, care nu a avut niciodată dorinţa de a deveni mai numeros. În clipa de faţă, SF-ul este aproape mort, fapt pe care eu sunt primul pe care-l deplâng, deoarece pe acest plan francezul obişnuit este un tip foarte greu de convins. Nu-i place delirul imaginativ, iar SF-ul este un gen greu, care solicită nu numai multă imaginaţie din partea scriitorului, dar şi extraordinar de multă imaginaţie din partea cititorului. SF-ul le produce tot atâta silă cititorilor francezi ca şi suprarealismul. Niciodată Henri Michaux nu va atinge tirajul cărţilor lui Pierre Daninos sau al celor ale lui Henri Troyat. Cred că un plafon de 20.000 de cititori nu va fi niciodată depăşit în domeniul SF.

(interviu preluat din Magazine Litteraire nr.31/1982)

File din istoria fandomului

Mihaela MURARU-MÂNDREA

CENACLUL STRING ŞI "VIBRAŢIA"

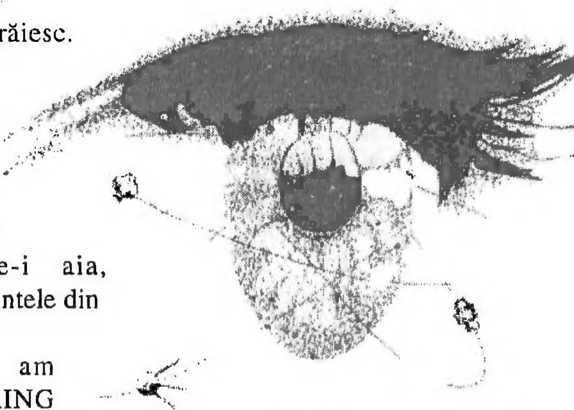
Cenaclul STRING a apărut oficial pe data de 6.10.1989, ca cenaclu "de anticipaţie tehnico-ştiinţifică şi literatură science-fiction", în Institutul Politenic din Bucureşti, urmare a dorinţei mele şi a prietenilor studenţi, împreună cu care alcătuisem un grup de dialog filozofic, ştiinţific şi literar, încă de prin 1987.

Dorinţa de a ne face un ideal din *cunoaştere* şi de a încerca *o recunoaştere culturală* a constituit pentru noi sensul creării acestui cenaclu, pe care l-am numit STRING după ***teoria stringurilor*** (teoria corzilor), fiind fascinaţi de posibilităţile acestei teorii de a considera că Universul ar avea 26 de dimensiuni şi că "totul ar fi *vibraţie*".

Demersurile spre oficializarea acestui grup au fost bine primite atât la ASC, cât şi la comitetul de partid. Să nu uităm că "oamenii de ştiinţă" rămân tot "oameni de ştiinţă", tot pălmaşi ai cunoaşterii, indiferent de

tipul de societate în care trăiesc. Dar "responsabilitatea ideologică" a Centrului Universitar Bucureşti nu a fost de acord cu denumirea de STRING (de ce să nu aleagă un nume românesc, domn'e? Ce-i aia, string???! S-au terminat cuvintele din limba română?

- Poziţie la care am răspuns cu explicaţia: STRING înseamnă **strING**, adică prescurtarea de la "strada Inginerilor", simbolul creativităţii comuniste a inginerilor români! - Cu acest răspuns cameleonic am reuşit să salvez denumirea cenaclului).

Întâlnirile bilunare erau un succes. În zilele în care secţia de documentare ştiinţifică a cenaclului îşi desfăşura activitatea, soseau până la 400 de participanţi. Aveam mulţi susţinători, atât în rândurile profesorilor şi cercetătorilor institutului nostru, cât şi de la celelalte institute de cercetare bucureştene. Subiectele dezbătute erau din toate zonele: efectul de piramidă, fractali, forme, teoria numerelor, numărul de aur etc.

În cadrul secţiei literare a cenaclului citeam şi criticam lucrările create de "stringişti", multe dintre ele elaborate sub impresia întâlnirilor ştiinţifice anterioare. Critici literari: Romulus Bărbulescu şi George Anania.

Revoluţia a găsit cenaclul nostru punîndu-şi problema publicării lucrărilor sale, drept care, în vara anului '90, am reuşit să tipărim primul număr al revistei STRING - revistă de ştiinţă prospectivă şi science-fiction (cu geometrie variabilă, funcţie de nivelul de trai al poporului român, judecând după evoluţia formei şi preţului).

Paralel cu activitatea internă, cenaclul STRING a participat la structurarea mişcării science-fiction din România, alături de cenaclurile Quasar, Henri Coandă, Geneze, Atlantis-Club, Quo Vadis, A cincea dimensiune, Argonaut, Helion, H.G. Wells etc., o primă activitate fiind organizarea la Bucureşti, în toamna anului 1992, a celei de-**A XX-a Convenţii Naţionale de Science-Fiction, ROMCON '90**.

(fragment preluat din revista "Quasar" nr. 2 /1992)

Aurel CĂRĂŞEL

UNIVERSUL PARALEL

Universul paralel reprezintă o temă de factură modernă, devenită posibilă datorită tendinţelor de a recupera pe tărâm filozofic acţiunile disparate de cunoaştere, realizate la nivelul ştiinţei.

Universul paralel este un principiu posibil, conform teoriilor ştiinţifice de ultimă oră, care par să confirme faptul că Universul este alcătuit din aşa-numitele "string"-uri. El poate să fiinţeze în paralel cu universul în care ne ducem existenţele şi pe care-l considerăm real, fiind situat înainte, înapoi sau chiar în simultaneitate temporală cu acesta, dar ocupând secvenţe spaţiale diferite. Spre exemplu, structura interioară a unui atom este similară cu structura sistemului solar. O lume miniaturală vieţuind pe un electron este, vis-a-vis de lumea noastră, un univers paralel. Fascinant, nu? Ray Cummings scria prin deceniul al doilea un microroman ce s-a bucurat de un mare succes - "Fata din atomul de aur", exact pe această temă: un june cercetător din domeniul microstructurilor pune la punct un microscop de o factură deosebită (o anticipare a microscopului electronic), cu ajutorul căruia pătrunde în interiorul sistemului nuclear al unui atom de aur. Pe unul din electronii-planetă, întâlneşte o fiinţă angelică, de care se îndrăgosteşte...

O realizare absolut asemănătoare întâlnim şi în nuvela lui Fitz-James O'Brien, intitulată "Lentila de diamant", scrisă cu o jumătate de secol mai devreme. Numai că, de data asta, tânăra Animula, de care se îndrăgosteşte junele savant, trăieşte într-o picătură de apă.

Un autor cvasi-necunoscut astăzi, R.F. Starlz, publică în 1928 un roman de succes pe această temă, inserând aici şi motive de chirurgie temporală. În "Dincolo de Subunivers", profesorul Halley creează o rază cosmică, cu ajutorul căreia stabileşte că universul subatomic este structurat în mod similar cu macrouniversul. Folosindu-se de proprietăţile speciale ale razei cosmice, după ce micşorează o serie de cobai şi-i expediază în subuniversul unui grăunte de cărbune, asistentul şi însăşi fiica

profesorului se lasă micşoraţi şi trimişi pe urmele lor, pentru a vedea de ce nu au putut reveni. Dar jumătatea de oră stabilită ca timp de şedere în Subunivers se scurge şi tinerii nu mai revin nici ei. În locul lor însă apar, deodată, mai mulţi bărbaţi şi femei, care pretind că sunt locuitorii planetei Electronum, urmaşii îndepărtaţi ai celor doi, sosiţi acolo în urmă cu multe milioane de ani. Enigma se lămureşte repede: în Subunivers, timpul normal este de mai multe zeci de mii de ori mai accelerat decât cel din macrounivers.

Universurile paralele pot exista, la fel de bine, şi în macrounivers. În romanul "Norul lui Magellan"(1955), S. Lem presupune că universul în care trăim nu este continuu, asemenea unei linii drepte, ci "periodic", o sinusoidă din care nu se văd decât buclele de deasupra axei. Între două bucle ale sale, ar exista alte bucle, ale unui univers paralel, care s-ar acoperi reciproc, în acelaşi spaţiu. În romanul "Seniorii războiului", Klein vorbeşte despre universurile închise într-un hipervolum, făcând astfel posibilă existenţa lumilor paralele, care ocupă, de fapt, aceeaşi secvenţă de spaţiu, în secvenţe de timp diferite.

Şi tot despre o multitudine de universuri paralele în timp, coexistând în aceeaşi unitate de spaţiu, este vorba şi în monumentala nuvelă a lui Robert A. Heinlein "Şi el construi o casă-n dungă, o casă-n dungă", în care arhitectul Quintus Teal îi construieşte prietenului său Homer Bailey o casă în forma unui teseract, o figură geometrică rarisimă denumită şi hipercub - "un corp cuadratic cu patru dimensiuni".

Odată pătrunse în interior, personajele se rătăcesc complet, niciuna dintre aşa-zisele ieşiri nenimerind de două ori în acelaşi spaţiu. Practic, axa casei-teseract reprezintă linia de întâlnire a unei infinităţi de universuri paralele, din care nu mai există cale de întoarcere.

Un univers paralel reprezintă, de fapt, materializarea unei dorinţe ascunse a personajului (dar şi a cititorului), aceea de a avea acces la lumi care nu mai respectă legile normalităţii, de care s-a plictisit şi pe care, pentru moment, ar dori să o părăsească. Uitând că nu mai există întoarcere.

BIBLIOGRAFIE

1. Fierăscu C., Ghiţă Gh., *Mic dicţionar îndrumător în terminologia literară*, Ed. Ion Creangă, Bucureşti, 1979, p. 86
2. Manolescu Fl., *Literatura SF*, Ed. Univers, Bucureşti, 1980, p. 114
3. Manolescu F., op. cit., p. 89
4. Manolescu F., op. cit., p. 107
5. Manolescu F., op. cit., p. 119

CÂTEODATĂ ASFINȚITUL...

de *Ion MÂNDRA*

Cenaclul "Jules Verne",
Râmnicu-Vâlcea

Soarele începuse să coboare în direcţia livezilor de piersici când, obosită de atâta mers pe jos, Irina se aşeză pe suprafaţa rugoasă a uneia dintre pietrele mari de sub faleză. Marea, calmă se pierdea spre cer printre petice de nori; vântul se prăbuşise ca o flamură învinsă, iar liniştea se lăsase peste asfinţit, bucata aceea de plajă părînd ruptă complet de restul lumii.

Întotdeauna, în vremea aceasta, Irina obişnuia să ridice castele medievale în nisipul umed, ea însăşi semănînd cu o domniţă din alte vremuri.

Acum însă stătea pe stânca rece, cu mâinile împreunate în poală a abandon. Ochii mari, cu irişii aurii, se armonizau delicat cu părul negru arămiu şi zâmbetul pierdut.

Buchetul de flori de mac dormea risipit alături de ea, sângeriu, împreună cu un măr auriu, domnesc, pistruiat cu roşu ca burta unui păstrăv.

Cum asfinţitul arunca umbre ciudate, observă oarecum neaşteptat că stânca pe spatele căreia se odihnea părea, privită dintr-o parte, un fel de altar primitiv cioplit, întruchipînd destul de vag statuia bătrână a unui zeu barbar, pe-jumătate-lup-pe-jumătate-om.

Surprinsă de descoperire, Irina se ridică, se deplasă în faţa stâncii şi, cu mâinile întinse, avînd florile şi mărul la picioare, închise ochii şi ridică, mai mult în glumă, prima rugăciune din viaţa sa:

-Hei, tu, zeu păgân, poţi să omori clipa cea repede trecătoare? Poţi face ca marea, apusul şi vântul cu arome de alge să rămână veşnic ca acum, înţepenite în ochiul de cristal al timpului? Îţi aduc ofrande simple din lumea mea - un măr şi flori de câmp, simboluri ale vieţii apropiate de natură.

Poate că gândise totul ca pe joacă. O glumă, pe o plajă pustie, într-un asfinţit oarecare. Rugăciunea ieşise aproape ca un murmur printre buzele acoperite cu un strat subţire de sare, şovăise în aer, apoi se pierduse în spuma albă a valurilor.

Clipa se păstra normală între limitele sale, nimic neanunţînd clipa de ireal care a rupt tiparele şi s-a revărsat surprinzătoare peste lume.

Masiv şi înspăimântător, ciudat şi aproape fără contur în lumina slabă a apusului, zeul păgân, jumătate lup, se ivi gâfâind şi opintindu-se să lărgească fisura dintre real şi imaginar, căscată brusc la marginea stâncii. Fata uită să mai respire,

iar picioarele i se înmuiară brusc, atunci când înspăimântătoarea făptură se apleca din înălţimea celor peste trei metri ai săi, o fixă cu ochii fluorescenţi, îşi umflă pieptul şi rosti:

-Bau! M-ai chemat? Iată-mă!...

Şi, pentru că ochii fetei rămaseră ca de piatră, zeul continuă netulburat:

-Sunt dezamăgit să observ că statura mea îţi provoacă o asemenea spaimă. Nu voiam decât să-ţi mulţumesc pentru măr. Cât despre flori, să ştii că le apreciez şi pe ele, deşi nu coonsider că sunt prea potrivite pentru mine.

Pierită şi nepricepînd exact ce se întâmplă, Irina îl ţintui cu privirea aurie şi înghiţi în sec.

-Ai să... mă mănânci? întrebă stins, iar sămânţa fricii îşi continuă încolţirea.

-Ha-ha, doar nu-ţi închipui că sunt vârcolac! Voi, fiinţele din Lumea Cealaltă, sunteţi cam săraci cu duhul, sosi parcă prea repede răspunsul.

Mult prea repede, intui Irina şi se înfioră.

-Nu te supăra, zeule, dar semeni teribil de mult cu un lup, se apără ea, desenînd cercuri în nisipul umed cu degetele picioarelor.

-Oh, dar sunt numai aparenţe! Zeul-lup zâmbi, dezvelind o pereche de colţi uriaşi, prea mari chiar şi pentru un lup. Eu doream să-ţi spun cu totul altceva. Vin dintr-o lume foarte diferită de aceasta, iar linia de separaţie devine vizibilă aleatoriu, o dată la câteva mii de ani. Rămân mereu cu nostalgia a ceea ce reuşesc să văd, să simt şi să înţeleg din lumea voastră. Un vis prea scurt, înţelegi? Te-aş ruga să dezvolţi ideea aceea cu apusul, cu vântul şi mirosul de alge.

Într-un târziu, întunericul îşi întinse degetele reci peste plaja pustie. Din direcţia stâncii, se auzea vag murmurul rugăciunii fetei, întârziind neclintirea.

Poate că prietenia este un segment din armonia universală, capabilă să rupă barierele timpului şi spaţiului. Sau poate că vârcolacii sunt chipurile în oglindă în această lume ale unor zei dintr-un univers paralel.

Nu ştiu dacă Irina a mai fost văzută vreodată. Într-un fel, nu sunt sigur nici măcar dacă a existat vreodată. Singura certitudine este aceea că ştiu un loc anume, sub o faleză pe malul mării, unde două pietre mari alcătuiesc un fel de altar.

Uneori, după ce furtunile de vară se risipesc, soarele apune ca după un accident cosmic. Pescăruşii cad asemenea unor meteoriţi peste ape, iar vântul pare o flamură învinsă. Şi descopăr, cu multă uimire, fragile flori de mac răsărind printre lespezile de piatră.

Uneori, când priveşti plaja dintr-un anumit loc, poţi observa şiruri bizare de urme de gheare, înaintînd alături de urmele micuţe ale unor pantofi fără toc, până în dreptul unor construcţii fantastice din nisip, asemănătoare unor străvechi castele medievale.

Atunci, cum să nu vă spun - aveţi grijă pe unde vă lăsaţi merele domneşti?

PUTEREA CUVÂNTULUI

Claudiu PETRIA

Cenaclui "Jules Verne",
Râmnicu-Vâlcea

Nu puteam să cred. Cel care se găsea acum în faţa mea era chiar omul ce revoluţionase civilizaţia. Omul după ale cărui cărţi se construise o lume nouă, complet diferită de aceea veche, din care nu a mai rămas mare lucru: doar câţiva muritori fără implanturi şi câteva imagini în memoria unui vechi PC, rătăcit prin cine ştie ce muzeu.

Nu nu putea f el. Şi, totuşi, omul acela cu părul vâlvoi şi mare, cu barba încărunţită şi cu hainele slinoase, tocite până la refuz, omul acela care mă privea cu ochi sclipitori era marele Cratius.

Ce păţise, însă? De ce ajunsese în halul acela? Faima sa de scriitor trecuse dincolo de porţile Galaxiei, rătăcind prin toate colţurile Universului colonizat de oameni. Cine oare nu fusese vrăjit de puterea cuvântului său scris? Cine nu se cufundase în mirajul unor lumi fantastice, dar atât de verosimile, în acelaşi timp?

-Bătrâne, ce naiba ai păţit? Ce s-a petrecut cu tine? Ai dispărut de atâta timp, încât toţi cititorii tăi, şi sunt atât de mulţi încât ar putea umple un întreg sistem solar, au crezut că te-ai stonat pentru a putea avea acces la informaţii privind viitorul.

-Mda, s-ar putea spune că şi ăsta e tot un fel de viitor, a mormăit el, lăsându-se să alunece într-un scaun, alături de biroul meu. Am făcut o prostie, evident. O mare, o incredibilă prostie. Am vrut să rămân aşa cum m-am născut, adică să scap de implanturi şi de viaţa veşnică. De blestemata asta de viaţă veşnică. Am aflat... aflasem de undeva, nu vreau şi nu pot să-ţi spun de unde... că implantul neural pentru viaţă veşnică creează, treptat, impotenţă în secvenţa creaţiei imaginative. Că ar exista un spaţiu imaginar pe care l-aş putea accesa, dacă aş putea trece de această poartă.

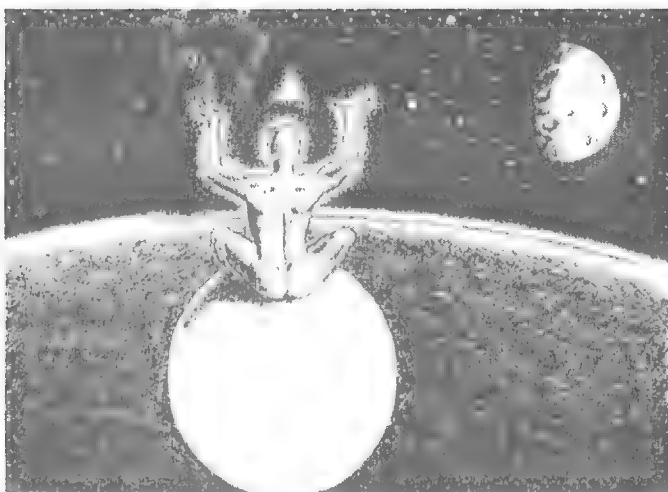
Vocea îi era ciudat de rece, asemănătoare cu cea a unui judecător, care-ţi citeşte sentinţa şi-ţi aduce la cunoştinţă că trebuie să plăteşti o uriaşă sumă de bani sau să renunţi la ultimul implant, pentru că este ilegal. Şi, totuşi, se vedea clar că-şi recunoaşte vina şi că era capabil să depună eforturi pentru a îndrepta lucrurile. Dar ce Dumnezeu căuta el aici? Şi ce voia, de fapt, de la mine?

-Nu ştiu dacă ai aflat că, în trecut, opera unui scriitor era mai valoroasă atunci când era publicată postum, îmi întrerupse el şirul gândurilor.

-Cred că... am auzit ceva despre

treaba asta, am răspuns cu precauţie.

-Uite, aici se găseşte tot ceea ce am scris, de când am fost dat dispărut, continuă el şi-mi întinse un dosar gros din carton, plin cu foi albe de hârtie, printate cu cerneală neagră pe ambele feţe.

Despre hârtie auzisem numai prin magazinele informative, dar de văzut nu văzusem niciodată cum arată. Bănuiesc că fie şi numai o singură filă avea un preţ greu de imaginat, din cauza rarităţii ei extreme. De ce bătrânul nu-şi înregistrase operele pe un banal cristal, ca toţi ceilalţi?

-Rugămintea mea este să le ţii ascunse, până în clipa în care vei auzi de dispariţia mea. Din acel moment, ai libertatea de a le difuza în Reţea.

-Cum adică, nu sunt în Reţea?

-După cum vezi, suportul lor este altul decât cel magnetic. Nimeni nu le cunoaşte conţinutul, aşa încât secretul este total.

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care le-am auzit de la Cratius. Apoi, a ieşit din biroul meu, aflat în cadrul editurii informaţionale "Reţeaua", al cărui editor-şef pe linie de SF eram eu.

Au trecut zile, apoi luni şi chiar ani, fără ca să mai aflu măcar un singur lucru despre persoana sa. Uneori, mă mai întrebam cum reuşise să ajungă până la mine, fără să alerteze sistemele de supraveghere, alteori de ce fusesem ales tocmai eu executorul său testamentar. Asta până într-o bună zi când, în "Reţea", a apărut o informaţie stranie - corpul unui om fără implanturi fusese descoperit pe malurile Lacului Alamos.

Era vorba despre Cratius Jose Alvaro şi, dintr-odată, mi-am amintit de dosarul său, ascuns în fundul fişetului de la capătul încăperii. După câteva minute, l-am descoperit, cu copertele acoperite de un strat subţire de praf. I-am desfăcut clama magentică şi am tras afară primul set de pagini capsate. Se numea "Prolog", dar habar nu aveam ce putea să însemne această denumire.

Am început să citesc cu înfrigurare cuvintele tipărite cu caractere vechi, destul de greu lizibile: "Începutul a fost demult şi demult s-a numit **început**. Cei

care vin după noi sunt **viitorul**, iar viitorul lumii nu sunt oamenii. Viitorul lumii acesteia se află dincolo de Marea Fisură.

Lumea care vine de acolo şi o va înlocui este una metalică, complet lipsită de emoţii. Oamenii vor fi înlocuiţi, treptat, de structuri complexe, conduse de programe inteligente, cu autoprogramare. Dar nici această organizare socială nu va dura prea multe ere. Un virus extrem de sofisticat o va infecta, conducînd la reapariţia Marii Fisuri şi la înlocuirea formelor metalice cu...".

Atunci, am înţeles că viitorul lumii noastre era cel scris în acel dosar. Şi, tot atunci, am priceput şi nefericirea lui Cratius, responsabil pentru permanenta distrugere şi naştere a celor două lumi, aflate de o parte şi de cealaltă a Marii Fisuri.

Dar pentru el, ca şi pentru mine, era deja prea târziu. Simt că se petrece ceva... rău. Am început să gând... desc mai... încet. Să pa... ra... lizez. Memoria mea... simt cum îmi este în... lo... cuită cu una... diferi... tă. Ce păcat! Abia... înce... pusem să mă... obiş... nu... iesc...

Arthur CODRESCU

TERŢ EXCLUS

Motto: *"Lex exclusi tertii sive medii inter duo contradictoria"*

Noaptea toate pisicile sunt negre. Cea mai corectă exemplificare a principiului. Conform enunţului, în acelaşi timp şi sub acelaşi raport o propoziţie este adevărată sau nu, contradicţia... contradicţia... pisicile negre...

Un mieunat sinistru îl făcu să tresară speriat. Deschise ochii exact când pendula bătu solemn petrecerea miezului de noapte. Aşteptă nemişcat preţ de câteva clipe, cu sentimentul confuz că, în cameră, se schimbase ceva. Se încordă, încercînd să-şi stăpânească un cârcel. În jurul său, noaptea torcea ca o imensă pisică neagră.

Cum naiba suna principiul? În acelaşi timp şi sub acelaşi raport...

Alături, trupul cald al Laurei tresărea din vreme în vreme. Se apropie de marginea patului şi pipăi cu degetele picioarelor după papuci. Afurisit animal! înjură în şoaptă şi continuă să atingă covorul.

Se aplecă şi tatonă cu palma, pe

sub marginea cearşafului: nimic. Îşi aminti, brusc, că exact acelaşi lucru i se mai întâmplase şi cu vreo patru dimineţi în urmă.

-Animal imbecil! ameninţă furios, cu voce tare. Dacă te prind...

Apăsă pe comutator. Papucii odihneau cuminţi în colţul opus, aliniaţi alături de fotoliu.

-George?!

Laura îşi mijise pleoapele, privindu-l întrebător.

-Mârtanul ăla afurisit! îşi vărsă el ranchiuna. Mereu îmi ascunde lucrurile. Parcă ar fi soacră-mea...

Merse până la fotoliu, se aşeză în el şi-şi trase papucii.

-Mârtanul ăla afurisit e la familia Williams, mormăi Laura supărată şi băgă capul sub plapumă.

Situaţie logică, tresări bărbatul. Dacă Jeff era la familia Williams, atunci nu se putea afla în aceeaşi cameră cu el. Un lucru sau există sau nu există, a treia situaţie fiind exclusă. Se petrecea ceva ciudat.

-Dar dacă... mai foloseşte cineva papucii ăştia?

Se propti de spătarul tare al fotoliului. Dacă cineva se folosea de papucii săi? Nu ar fi trebuit să fie nici o îndoială, deoarece principiul terţului exclus funcţiona perfect, Aristotel nu se putuse înşela în consecinţe, atunci când îl formulase.

Privi spre tavan. Dinspre colţul opus radia o ţesătură fină de crăpături, o ţesătură care nu avea ce să caute acolo, fiindcă nu-şi amintea să fi existat atunci când se culcase. Şi, dacă nu şi-o amintea, însemna că nu fusese până atunci, conform legii terţului...

-Cineva care vine pe acolo! gândi cu voce tare.

Dacă există cineva care-i împrumută spre folosinţă lucrurile, atunci numai pe acolo s-ar fi putut strecura în casă. Pentru că cine altcineva ar fi putut desface complicatele încuietori duble de la uşi sau s-ar fi putut strecura prin sistemul de gratii de la feretre, fără să...

-Fără să... un călător în timp! ţipă surescitat şi sări în picioare. Doamne-Dumnezeule, Laura, trezeşte-te, se întâmplă ceva extraordinar, ne vizitează un ăsta... cum îi zice? Un cronaut!

-Stinge lumina! se auzi glasul înfundat al femeii. Iar te-a apucat mania persecuţiei? Vezi că mâine doctorul Adams are program de după-amiază.

Laura fu însă nevoită să scoată capul, când primele bubuituri răsunară în cameră.

-Eşti nebun?! Ce vrei să faci? ţipă înspăimântată şi se ridică în capul oaselor.

Părul i se desprinsese din legătură şi îi alunecase în dezordine pe faţă. Bărbatul îi aruncă o privire scurtă, dar nu catadicsi să-i răspundă. Suit pe fotoliu, izbea cu putere în unghiul dintre ziduri şi tavan. Ciocanul greu scotea sunete ascuţite. Nenumărate bucăţi de tencuială se risipiseră pe covor, pe măsuţă, pe etajere.

-George! ţipă din nou. George, ce se întâmplă?

-Se întâmplă, răspunse acesta gâfâind, că vreau să descopăr trecerea.

Îşi şterse cu dosul mâinii praful albicios de pe frunte şi de pe buze. Trecerea...

-Care trecere? se ghemui femeia înspăimântată în fundul patului. George, vrei să dărâmi casa? Aşteaptă până dimineaţă. O să mă învoiesc de la slujbă şi vom merge împreună la doctorul Adams. George, nu mai lovi, nu e nimeni acolo, înţelege!

-Nu ţipa femeie! se încruntă el şi-şi continuă lucrul. Nu de doctor e vorba acum. ţi-am spus, caut o trecere. Un pasaj prin care un călător temporal ne vizitează din când în când şi îmi foloseşte papucii. Izbi iar cu putere: Asta e, pricepi? Papucii au fost lângă pat şi acum sunt aici. Dacă nu e Jeff, atunci, obligatoriu, e altcineva.

Tencuiala cedă, în sfârşit, pe toată porţiunea. Ciocanul muşcă pofticios din carnea însângerată a cărămizii. Încălzit, George se legăna pe picioare, înainte de fiecare lovitură, pentru a-şi mări avântul.

Laura se refugie în colţul îndepărtat al patului, trăgând plapuma până la ochi. În urmă cu trei ani, doctorul Adams îi explicase că asemenea cazuri erau destul de rare şi, în general, non-violente, dacă nu-i agresai pe bolnavi în timpul crizelor.

Să-l agreseze? Dar nebunul voia, nici mai mult nici mai puţin, să dărâme casa!

-George, dacă nu încetezi, chem poliţia! Mă auzi? Telefonez să vină să te ia. Ce te-a apucat, Dumnezeule? Mergea aşa de bine între noi...

Bărbatul coborî de pe fotoliu şi aşeză ciocanul pe covor.

-Nu mai e bun, spuse co o vădită părere de rău. Mă duc să iau o rangă.

-Ai auzit? ţipă Laura, palidă.

Praful din aer i se aşternuse pe păr şi pe faţă, ca o mască.

-Am auzit. Se apleca, prinse firul telefonului şi trase cu putere, dar acesta nu cedă de la prima încercare. Îl înfăşură în jurul braţului şi smuci din nou. Se auzi un plesnet şi fu gata-gata să se răstoarne pe spate. Gata, acum poţi să chemi pe cine vrei! se răsti în direcţia ei şi părăsi încăperea.

Când reveni cu ranga, Laura plângea ghemuită între perne, aproape în aceeaşi poziţie. O privi câteva clipe, ca pe un animal ciudat, fugit de la Zoo. Curăţă cu dosul palmei husa fotoliului şi se aşeză cu faţa spre ea. Rezemă ranga alături.

-Crezi că sunt în criză, nu?

Laura dădu din cap şi-şi prinse faţa în palme.

-Femeie, asta nu e goanga mea obişnuită, pricepi? Conform principiului formulat de grecul ăla, Aristotel, în acelaşi timp şi sub acelaşi raport este imposibil ca acelaşi lucru să existe şi să nu existe. A sau non-A, pricepi? Papucii nu puteau să fie şi aici şi acolo. Mârtanul e sau nu e acasă. Aşa că totul nu poate să vină decât de acolo, din gaura aia. Călători din alt timp sau din altă lume. Dă-l dracului de zid, o să facem altul după aia. Ce altul... o sută... o mie... Un castel, dacă vrei neapărat. Ăştia pot orice, orice, înţelegi?

Dădu din cap că nu şi îşi trase picioarele spre piept.

-Am văzut la televizor. Chestiile

alea cu triunghiul Bermudelor, cu triunghiul Diavolului, cu terasa de la Baalbeck... tu crezi că ăia care fac astfel de emisiuni sunt nişte proşti? Concluzia a fost foarte limpede: există fisuri în timp sau în spaţiu, prin care noi putem trece Dincolo, iar **ceilalţi** pot veni Aici. Noi, iubito, avem şansa rară să locuim la numai câţiva centimetri de o asemenea trecere.

Apucă ranga şi se săltă din nou în fotoliu. Începu să izbească metodic, ferindu-şi ochii de ţăndările cărămizilor. Lustra se zguduia la fiecare lovitură, zdrăngănindu-şi feroneria.

Înnebunise de tot. Laura îşi linse buzele şi se frecă la ochi cu dosul pumnilor.

Ar fi încercat să fugă, dar fotoliul se afla la numai doi metri de uşă şi ar fi înhăţat-o imediat. Dacă ar fi putut să-l ţină de vorbă până la ora patru... Atunci trecea maşina cu lapte şi ar fi încercat să ţipe la şofer.

-Şi dacă nu sunt călători de-ăia în timp, George. Îşi scosese capul din plapumă şi îl privea întrebător. Dacă e, pur şi simplu, altceva?

Bărbatul se răsuci pe jumătate în direcţia ei. Braţul cu ranga rămăsese suspendat în aer.

-Altceva?

-Ştiu şi eu? De pildă un univers paralel. Orice. O lume care să fie o alternativă de semn opus lumii noastre. Imposibilitatea aia de care vorbeai... Non-A. De ce nu? se agăţă ea de idee cu multă speranţă. O lume în care tu să îţi pui papucii la colţ noaptea, la culcare, iar dimineaţa să te trezeşti cu ei...

-Adică, **dincolo** să dau tot peste mine? se înfurie bărbatul. Asta e o prostie, femeie. Asta nu a spus-o nici Aristotel şi nici ăia de la emisiune. Dincolo sunt **cronauţii** şi de la **ei** voi afla secretul vieţii veşnice şi al înavuţirii rapide. Cum pot să devin milionar peste noapte şi să-mi petrec concediile în Bahamas...

-Asta poţi s-o afli şi de la mine, nu e nevoie să dărâmi zidul, spuse repede Laura, trăgîndu-se uşor către marginea patului. Cumperi bilet de avion şi, în trei ore, eşti pe plajă, sub palmieri.

George ridică din umeri. Femeile nu au avut niciodată tangenţă cu logica aristotelică.

Apucă ranga, ca pe o lance, şi o repezi cu toată puterea în zid. Cărămida cedă şi bara de oţel pătrunse până la jumătate. Se auzi un pocnet ca de sticlă destupată şi pumnul de aer îl proiectă cu putere în zidul opus, mototolindu-l ca pe o zdreanţă. O uriaşă scânteie portocalie se născu din gaura ce îşi mărea dimensiunile cu fiecare clipă şi înghiţi întreaga încăpere, sub privirile uluite ale femeii.

A doua zi a fost, ca de obicei, buna zi de marţi iar soarele îşi făcu datoria, răsărind exact la ora şapte şi nouă minute.

George se trezi cu câteva clipe mai înainte ca deşteptătorul să înceapă să ţârâie, se întinse cu grijă din toate încheieturile şi apoi sări din pat dintr-o singură mişcare. Căută papucii cu privirea, dar nu-i zări la locul obişnuit, lângă fotoliul din colţ.

-Ciudat, mormăi brusc indispus.

De la o vreme constat că se petrece ceva cu mine: am început să uit unde-mi pun lucrurile. Semn de bătrâneţe. Nu degeaba zicea Arual...

Îi descoperi sub pat. Ridică din umeri, îi încălţă şi se strecură în baie. Privi cu oarecare dispreţ la obrazul puhăvit de somn şi ajunse la concluzia că nu trebuie să se bărbierească. Lăsă degetul arătător să-i alunece peste creţurile de la tâmple.

-Com formulase individul acela, Totsira? Non-A şi A. Viitor şi prezent, simultan. Bătrân şi tânăr, deopotrivă. În acelaşi timp şi sub acelaşi raport un lucru are şi nu are o proprietate, a treia posibilitate fiind inclusă în legea firii.

Reveni în dormitor şi prinse să se îmbrace. Din fotografia de pe măsuţă îl privea surâzătoare Arual. Îi făcu semn cu ochiul: se bucura că, în urmă cu mulţi ani, avusese curajul să renunţe la ea. Auzise de curând, de la un amic comun, că divorţase pentru a patra oară. Pe când îşi făcea nodul la cravată, văzu gaura din tavan, în apropiere de colţul pe care zidul îl făcea cu acesta, în partea de vest. Pe covor şi pe măsuţă se aşternuse un strat subţire de praf alb.

-O fi fost vreun cutremur, gândi cu voce tare. Va trebui să chem Serviciul de Reparaţii la Domiciliu.

Telefonul nu avea însă ton şi, când trase de fir pentru a-l muta pe servantă, constată că era rupt.

Afară, soarele ajunsese în crugul bolţii şi cobora cu repeziciune spre răsărit.

EU, KEOPS ŞI MAŞINA

Mircea STOIAN

Era lucrarea mea şi a lui Keops. De fapt, mai mult a mea, dar el nu va recunoaşte niciodată asta. Lucraserăm atât de mult timp la maşinărie, încât cred că le păream tuturor celor din jur niţel cam nebuni.

În primii ani, prietenii pe care-i mai aveam după ce scăpasem de adolescenţă, manifestaseră un interes deosebit şi erau ferm hotărâţi să ne ajute. Odată cu trecerea timpului şi, mai ales, în urma nenumăratelor eşecuri întâmpinate, ne-au părăsit unul după altul, găsindu-şi diferite scuze. Aşa că, în jurul teribilei vârste de 40 de ani, rămăseserăm singuri-singurei în căsoiul personal, moştenit de la o mătuşă ce avusese bunul-simţ să decedeze în timp

util şi fără prea mult tapaj pe chestia asta. De fapt, ca să fiu mai exact, expresia corectă ar fi *singuri cu maşina*. Şi, evident, cu strigătele răutăcioase ale copiilor din curţile vecine: "O maşină curioasă/ Ramses o ascunde-n casă..."

Pe undeva, cred că era adevărat că totul avea un uşor iz de nebunie, dar, la urma-urmei, de ce nu ne-ar fi reuşit?

Dacă aveam puţin noroc, numai puţin, am fi creionat dimensiunile unui vis ce se pierduse demult şi ajunsese la noi numai prin intermediul cărţilor de anticipaţie - revenirea omului pe culoarele enigmatice ale Timpului. Pentru un astfel de ţel nobil chiar că merita să-ţi sacrifici ceva ani din viaţă! Mai ales că acelora ce reuşeau performanţa Guvernul Unic le promisese o rentă viageră substanţială...

Ca să scăpăm de privirile ironice ale cunoştinţelor (care păreau să creadă că ne ocupăm de inventarea vreunui soi nou de *perpetuum mobile*), am decis să ne retragem complet din viaţa socială: eu şi Keops nu mai ieşeam decât ca să ne aprovizionăm cu alimente şi cu piesele necesare pentru maşină. Este destul de probabil că pasiunea asta curioasă ne-ar fi devorat întreaga viaţă şi, cu certitudine, toate resursele materiale de care dispuneam, dacă într-o noapte nu s-ar fi întâmplat... ei bine, dacă într-o noapte, după cum spuneam, lui Keops nu i-ar fi venit IDEEA.

Tocmai ne plângeam, într-o pauză de lucru, de stresul provocat de izolare, când prietenul meu Keops, asemenea unui brahman căzut în transă, declară cu ochii închişi că o călătorie în timp nu se va putea realiza niciodată pe cale mecanică, ci numai biologică.

-Înţelegi? şuieră el, înălţînd braţele implorator. Nu o maşină de căutat fracturile posibile ale timpului ne trebuie nouă, ci una de refăcut, în sens invers, amintirile **factorului biologic**.

Din acel moment, îndoielile dispărură şi noi ştiurăm cu exactitate ce anume căutam.

Planurile vechi fură imediat distruse şi alte foi de calc luară locul celor date pradă flăcărilor. Noua maşinărie creştea ca un aluat la căldură, iar noi, uitînd de oboseală, ne consacraserăm entuziasmaţi IDEII, cu o frenezie care ne uimea uneori. În numai câteva luni, monstruozitatea de sticlă şi ţevi metalice umpluse două camere şi ameninţa, în continuare, holul şi o debara.

În ce ne privea, noi ne mutaserăm calabalâcul în singura cameră de la mansardă. Nu puteam considera lucrul încheiat, când Keops hotărî într-o după-amiază să facem primul experiment.

Îşi motivase hotărârea subită, arătîndu-mi fila de cec, expediată de filiala din localitate a Băncii Doerstfell: nu mai dispuneam decât de o sumă ridicolă şi trebuia să ştim dacă maşina merita o ipotecă asupra casei.

-Nu putem risca o experienţă asupra noastră, deoarece nu am încheiat încă toate fazele lucrării, spuse Keops şi eu mă declarai de acord. Şi nici prieteni care să dorească să devină cobai nu avem.

Aşa că primul cronaut fu ales dintre necuvântătoare - şoricelul alb al mătuşii Cleopatra, animal ideal pentru o

astfel de călătorie, după cum mă asigura amicul meu, străduindu-se să-mi înfrângă rezistenţa, Cărţile lui de astrologie antică demonstrau, negru pe alb, că însuşi marele Plato trimisese la început un animăluţ asemănător în expediţie.

În cele din urmă, am cedat şi ultimul suvenir de la biata mătuşă-mea a fost introdus într-un fel de cuşcă Faraday şi legat printr-o reţea de fire subţiri la un generator de câmp alternativ. Keops a numărat până la trei, a tras de manetă şi, dintr-odată, ne-am trezit în lumea visului: maşina a devenit funcţională, transformîndu-se într-o veritabilă orgă de lumini.

-Este un efect al câmpului biomagnetic, m-a liniştit el.

Apoi, brusc, cronautul fără voie a dispărut din faţa ochilor noştri. Într-un acces de bucurie nebună, ne-am strâns în braţe şi am început să chiuim. Reuşiserăm! Va să zică existase, într-adevăr, un precedent. Poate că ne vom întâlni cu Plato şi cu Aristot pe cărările nedesţelenite ale Timpului.

Revenirea din starea de euforie se dovedi puţin cam brutală: auzirăm un bâzâit strident, după care, în cuşca goală, prinse să se materializeze ceva semănător unui fir de ceaţă şi, până ca eu sau Keops să ajungem la manetă, dinăuntru sări pe covor un animal neobişnuit, asemănător până la un punct cu un şobolan uriaş, cu trupul acoperit de plăci osoase şi cu un corn pe partea superioară a botului, garnisit cu nişte colţi impunători. Fără să se sinchisească de prezenţa noastră, fiara se apucă să ronţăie mobila, covoarele, vesela şi îmbrăcămintea, cu o viteză ameţitoare. Până să reuşim să ne dezmeticim, ajunsese pe hol, după ce mai întâi căscase o bortă impresionantă în uşă. Ne-am înţeles din priviri şi am apucat fiecare câte un baros.

A urmat o aventură ca-n filemele alea de doi bani, realizate numai pentru a cârpi bugetul companiilor cinematografice ruinate. Fugăreala s-a încheiat în pivniţă, unde l-am descoperit pe nenorocitul de intrus înecat în putina cu varză acră, rămasă moştenire de la mătuşa.

-Îţi dai seama, mărturisi Keops, ştergîndu-şi năduşeala de pe frunte cu mâneca, îţi dai seama că era să rămânem pe drumuri? Dacă în loc de una, ne pomeneam cu o duzină de dihănii?

Asta se întâmpla pentru că, realmente, uitaserăm de Alineatul 2 al Codului Temporal al Alchimiştilor: Timpul este stăpânul Universului şi nu invers; orice fractură în coasta Timpului conduce la apariţia unui Univers Alternativ şi nu la o călătorie propriu-zisă în trecut sau în viitor. Şi, pentru ca echilibrul materiei să se menţină, orice tranlsaţie biologică implică un contratransfer în universul tău. În cazul şoarecelui mătuşii, ne treziserăm pe cap cu corespondentul său alternativ.

După o discuţie aprinsă şi fără concluzii, ne-am culcat istoviţi pe rămăşiţele fostului pat, avînd grijă să baricadăm uşa bortelită cu un dulap pentru a ne feri de alte surprize neplăcute. Surprize care m-au atacat la deşteptare sub forma unui canibal cu două capete,

înarmat cu o ghioagă şi un cuţit luat din propria-mi bucătărie, cu vădita intenţie de a mă transforma într-un bifteck în sânge autentic. Cunoscînd mai bine terenul, am reuşit să-l împing într-o cămară şi să pun ivărul.

L-am lăsat să facă un tărăboi îngrozitor, iar eu m-am repezit spre camera unde dormita maşinăria. Am descoperit-o în stare de funcţionare. Într-o frântură de clipă am înţeles ce se întâmplase: lui Keops îi venise peste noapte o altă IDEE. Şi încercase s-o pună imediat în aplicare, neavînd răbdare să mai aştepte zorii pentru a se sfătui cu mine. Considerînd pesemne lucrul încheiat, trecuse la experimentarea pe propria-i persoană şi astfel mi-l trimisese pe cap pe alter-ego-ul său alternativ din spaţiul paralel, unde-l expediase Zeiţa Fortuna.

Singur nu mă pricepeam să duc prototipul mai departe, aşa că nu-mi rămâneau decât două soluţii viabile: sau să fărâm cronoplastorul şi să mă predau poliţiei, încercând să ofer o explicaţie plauzibilă pentru dispariţia lui Keops şi a prezenţei insolite a canibalului cu două capete, sau să mă urc la rândul meu în cuşcă şi să mă arunc la întâmplare pe firul Timpului, în speranţa unei supravieţuiri nebuneşti.

Ultima soluţie mi s-a părut cea mai acceptabilă şi, după o clipă de îndoială, am început s-o pun în practică. Exact la timp, se pare, după cum m-a avertizat zgomotul îngrozitor făcut de transformarea în ţăndări a uşii cămării şi de bufnetul barbarului prăbuşit la podea, cu un urlet de triumf. Acum, sunt cel mai important personaj de pe scena politică a Egiptului. A unui Egipt aiurea, fără piramide, fără Sfinx şi fără Nil. Aşezat pe ţărmul Mării Moarte şi cotropit de olmeci. Preoţii, împreună cu demnitarii de vază ai ţării, m-au investit în funcţia de faraon, crezînd că sunt un nou trimis al zeilor. Am dedus că, înaintea apariţiei mele, pe aici trecuse şi Keops. Întrebîndu-i de el şi făcîndu-i o descriere aproximativă, m-au condus imediat în faţa unei picturi murale, aflată pe peretele exterior al unui templu.

Fără nici o îndoială, amicul meu aterizase pentru o bucată de vreme pe aici. Mă privea cu ironie detaşată de pe înălţimea zidului şi arăta cu degetul întins în direcţia unui platou alăturat, pe care mii de robi transpirau îngrozitor pentru a ridica un templu asemănător. Pe peretele căruia, mi-a explicat binevoitor Marele Preot, avea să fie pictată imaginea mea.

Am înţeles, mai târziu, că voiau să mă închidă de viu acolo, ca să nu dispar, precum Keops, într-o bună zi, din palatul imperial. Pentru că, abia acum realizam, cronoplastia biologică însemna o basculare continuă între lumile paralele ale universului. Fără ca să mai fie nevoie de nici un alt aparat. În aşteptarea următorului salt, aveam suficient timp să meditez la ceea ce se va fi întâmplat cu canibalul lăsat acasă.

Oricum, pentru faraonul Ramses viaţa în spaţii alternative începea să se dovedească destul de interesantă.

Harry T. FRANCIS

CONTINENTUL SUDIC

Motto: ***În războiul culorilor****, ceea ce e valabil pentru toţi, e valabil pentru fiecare în parte."*

Cronică anonimă din **Conflictul paiaţelor**

-Gura, piază-rea! i-o reteză Stege şi supse cu sete din mucul de ţigară. Strici toată petrecerea cu cobelile tale...

-Dacă eşti tâmpit şi tragi cu urechea, râse Heide şi se ghemui în fundul gropii. Ce dracu' faci cu sticla aia, ţi s-a lipit de palmă?

-Sticla reprezintă bunul plutonului,. ricană Stege, după care azvârli chiştocul şi scoase recipientul cu votcă de la spate. Ne-a lăsat-o Ivan, de sămânţă. Să bem în cinstea războiului!

Porta se uită mohorât în direcţia lui.

-Băi, găozarule, să vorbeşti despre război numai atunci când o să-ţi ştergi mucii de sub nas. Ce ştii, tu, vierme, despre război? Crezi că, dacă ţi-a aruncat rusul două-trei balegi în tranşeu, te poţi numi soldat? Soldat este numai cel care ştie pentru ce luptă într-un război. Dacă nu ştie, e un bou, iar măcelul în care s-a angajat cu ochii închişi se cheamă *crăpelniţă*. Aşa că închide pliscul şi plimbă sticla.

Stege mormăi ceva despre onoarea de militar şi despre vulturul german, dar întinse sticla, ascultător. Nu era bine să te încontrezi cu Porta, de când Bătrânul îl numise Şef al Aprovizionării plutonului. Însemna să-ţi tai, pur şi simplu, raţia la alcool şi la ciocolată. Ca să nu mai vorbim de ţigările de contrabandă.

O rachetă albă explodă pe cerul de răsărit şi lumina ei ajunse până la marginea tranşeului.

-Tu ce spui, Bătrâne? Ce-o fi aia, *război, onoare, glorie* şi toate celelalte prostii de felul ăsta? se strâmbă Heide. Tu, personal, ai habar pentru ce lupţi? Care este acuza căcăcnăriei ăsteia, în care stăm vârâţi până-n gât?

Bătrânul se foi, aşezîndu-se mai bine pe lada de muniţie, apoi scuipă cu precizie exact pe vârful bocancului lui Stege. Acesta înjură şi-şi şterse încălţămintea de o pătură

făcută sul, din apropiere.

-Toate războaiele din lume, de când primul om s-a coborât din pom şi până în clipa de faţă, nu au avut decât o singură motivaţie. Soldaţii din toate timpurile s-au luptat, pe viaţă şi pe moarte, îndurînd mizeria şi lipsa de hrană, pentru un singur lucru...

Bătrânul făcu o pauză şi-şi linse buzele. Ne privea pe sub sprâncenele groase, aşteptînd să-l întrebăm.

-Vreo femeie cu fundul mare! râse gros Porta. Ştiu eu pe unul Ahile, care s-a caftit cu amicu' său Patrocle pentru o scârbă de muiere slăbănoagă, la care...

-Taci, dracului! se răsti Heide, uitînd de consemnul cu tăcerea. Hai, Bătrâne, ne mai ţii mult pe jar?

-Continentul Sudic, zâmbi misterios acesta şi-şi scoase porttigaretul de argint.

-Ce?! se holbă Stege. Cum adică?

Bătrânul îşi aprinse tacticos ţigarea.

-Hitler? Stalin? Francezii, americanii, englezii... căcat! Fantome. Închipuiri menite să susţină energia bătăliilor. Simboluri. Ascultaţi, soldaţi de două parale ce sunteţi! Apropiaţi-vă. Ceea ce vreau să vă spun e de o sută de ori mai periculos decât o înjurătură pe adresa Fuhrerului nostru drag, scuipată direct la urechea spurcată a unui SS-ist.

Capetele s-au aplecat în faţă. Chiar şi jobenul galben al lui Porta a făcut o scurtă înclinare. Din tranşeul duşman, cineva lălăi un cântec rusesc, într-un megafon.

-Ivan se pregăteşte de distracţie, rânji Heide. Au auzit şi ei că ne vin bateriile de 40.

-Sst! şuieră supărat Stege. Hai, naiba, odată, Bătrâne, nu ne mai fierbe ca pe rahatu' ăla de fasole!

-Ştiţi că, în urmă cu trei zile, ne-a vizitat generalul Von Konig, împreună cu un colonel din Statul Major al lui Himmler. M-am conversat o întreagă după-amiază cu feldwebelul care le era şofer. Numai despre chestia asta auzise în conversaţiile purtate în spatele său: Continentul Sudic, Lagărul Imaginaţiei, puteri parapsihologice cu care poţi muta un tanc din loc ca pe un pai, numai dacă te uiţi la el... Cred că e vorba despre un cod al unui plan militar de amploare. Altminteri, ce-ar căuta ditamai generalul în linia întâi?

-Continentul Sudic?! fluieră Porta prelung, apoi scoase o altă sticlă din manta. Mai arătaţi-mi măcar pe unul singur în cloaca asta, care să poată face cu privirea o sticlă de-asta şi eu îl halesc cu puterile lui paranormale cu tot!

Scoase dopul cu dinţii şi gâlgâi zdravăn din ea.

-Ca şi cum ne-am găsi într-un lagăr, spuse Bătrânul, într-un târziu. Şi ne-am imagina toate astea. Ne-am juca cu timpul şi cu spaţiul. Şi n-ar muri nimeni, cu adevărat.

-Mama mia! râse Heide. Pe măsa, zău că mi-ar plăcea să iau parte la

o caftealǎ ca asta! Nu tu găuri de dum-dum, nu tu picioare amputate, nu tu stomac perforat... Numai câte-o artificie de spectacol şi să stai toată ziua să omori păduchii...

*

Doamne-Dumnezeule, dacă aş citi un roman despre război, indiferent care război, în indiferent care Timp, probabil că aşa ar începe. Un roman în care groaza de moarte şi certitudinea că acea bătălie nu are motivaţie să domine clipele celor condamnaţi să lupte.

Dar un roman despre dragoste şi război? Un roman care ar începe, de exemplu, aşa...

*

Oare ce s-ar putea spune despre doi adolescenţi, de cincisprezece şi, respectiv, de şaispreze ani, care au murit, fără să apuce să vadă nimic din visul construit împreună, în urmă cu atâtea Perioade? *Că erau înalţi.* Şi amândoi erau foarte înalţi, încât mă pierdeam, pur şi simplu, între ei, când mărşăluiam, în perioada de pregătire, care a precedat cu exact două săptămâni începutul războului. Locotenentul spunea mereu că Jean Michel era mai înalt decât Albert, dar locotenentul n-a mărşluit niciodată între ei, ca să vadă că umerii le erau la aceeaşi linie, tresă galbenă lângă tresă galbenă. *Că erau inteligenţi.* Erau. Au fost, mai degrabă, pentru că timpul imperfect îmi sugerează, dureros, cum că ar mai fi fiind vii. Şi nu mai sunt. Universul din jurul meu nu vrea să se prăbuşească. Deşi simt că durerea mea ar putea dărâma un munte. Şi, totuşi, nici o linie alternativă de viitor nu-mi sugerează aşa ceva. Durerea va continua să-mi sfâşie sufletul, aşa cum s-ar întâmpla şi cu trupul, dacă şi-ar dori să treacă dincolo de reţeaua de sârmă ghimpată, spre ţărm. Dacă... Dar nu o va dori niciodată. Pentru că e laş. Ştie că aici, în interior, are dreptul la amintiri. Dincolo nu se întinde decât războiul. Cel mai urât război dintre toate câte au măturat vreodată Pământul. **Războiul culorilor**.

Lui Jean-Michel îi plăcea muzica, într-atât, încât umbla mereu cu căştile pe urechi. Albert iubea, în schimb, sportul şi ăsta trebuie că era motivul pentru care arăta atât de atletic. Putea să mărşăluiască ore în şir, fără ca măcar să transpire. Odată, îmi amintesc că a dat gata un adjutant, care-şi pusese în gând să-i dea peste nas pentru afirmaţia lui înfumurată cum că n-are nevoie de antrenamente fizice pentru a deveni un bun soldat. Şi, cum la Club nici un ofiţer sau subofiţer nu avea dreptul să dea un ordin unui subaltern pe care el însuşi să nu-l poată duce la îndeplinire, după cinci ore de marş forţat pe cărările abrupte ale muntelui din spatele taberei, adjutantul căzuse la doi paşi de fortul de observaţie îndepărtată, cu o puternică hemoragie internă. De atunci, nimeni nu-l mai deranjase pentru antrenamente pe aspirantul Albert.

Proveneau din medii foarte

diferite. Familia Gowen, între membrii căreia Albert era mezinul răsfăţat, era binecunoscută în District, avînd pe crengile stufosului arbore genealogic o mulţime de guvernatori federali, de senatori, primari şi chiar vreo doi şerifi. Din pricina asta, băiatul cu păr blond, cu ochi albaştri şi piele incredibil de albă, semănînd mai degrabă cu un scandinav, avea o fire cam încrezută şi un dispreţ abia ascuns în priviri. Jean-Michel era orfan. La Pentathy-Forest Club a fost adus direct de la Casa de Copii din Avigne. Mediul în care crescuse făcuse din el un tip dur. Un dur cu priviri verzui şi cu neîncrederea unei sălbăticiuni, aduse prea brusc printre oameni. Ar mai fi ceva de spus? Ceva la timpul trecut? Ceva care să se debaraseze de imperfectul acesta dureros? Care să folosească un perfect compus, uscat ca o iască? Un perfect compus, asemenea sufletului meu. *Poate că m-au iubit*. Fiecare în felul lui. Albert, cu aroganţă şi aere de stăpân; Jean Michel, cu teamă şi cu mânie. **Războiul** ne-a purtat împreună nenumărate zile şi nopţi. De fapt, o singură Zi şi o singură Noapte. Dar asta aveam să înţelegem mult mai târziu. Mult prea târziu. Şi, în tot acest răstimp, unul mi-a dăruit un inel de aur, un fir de iederă, cu două frunzuliţe filigranate, răsucindu-se în jurul unui smaragd cât o lacrimă. Iar celălalt mi-a furat un sărut.

Ar mai fi de adăugat un singur lucru: că se urau. Sălbatic. Cu priviri ce prelungeau sentimentul până dincolo de moarte. Şi cam atât.

*

Era o mitralieră Spandau. Gloanţele se înfigeau, şuierînd, în tencuiala albă, la două palme deasupra capetelor lor. Mallory se ghemui mai bine în spatele caroseriei ruginite a camionului şi arătă cu degetul în sus.

-Îi lăsăm să-şi scuipe toţi dinţii şi nu ne clintim, până când iese luna. Dă-mi o ţigară, Andrea!

Grecul se răsuci într-o parte şi trase din buzunarul cu clapă al cămăşii o ţigară cu filtru auriu. O aprinse în căuşul palmelor şi i-o întinse pe deasupra resturilor unui scaun, ajuns acolo prin cine ştie ce întâmplare. Miller înghiţi în sec şi oftă. Îşi jurase încă o dată că se lasă de fumat. Până la nenorocita asta de misiune din Navaronne, se mai lăsase de cinci ori.

-Canaliile astea de friţi or să ne toace mărunt şi meticulos, indiferent dacă ne mişcăm sau nu. Scopul lor este să ne ţină pe loc, ce, nu vă e clar? Porcu' ăla bătrân de Skoda ne-a dat doar de înţeles că suntem aşteptaţi. Ce-ar fi, deci, ca umila mea persoană să pornească la un anumit drum, însoţit doar de un sac de grenade. Ştiu o cale afurisită printre acoperişuri, care...

Mallory clătină din cap şi scutură scrumul peste aripa găurită de schije. Acoperişurile clădirilor de peste stradă ardeau roşietic în soarele amiezii.

-Asta vor şi ei, omule. Să ne

despartă. Cu cât grupurile sunt mai mici, cu atât le vor lichida mai repede. Nu e vorba de o capcană, ci de ghinion. Numai neşansa a făcut să dăm peste ei în fundătura asta. Să sperăm că noaptea o să ne scoată din încurcătură. Nu avem decât să aşteptăm cu multă răbdare. Şi tutun.

Mai trase un fum, apoi stinse ţigarea, răsucind-o cu vârful de tablă, şi o băgă în porthart, pentru mai târziu. Dacă avea să prindă un "mai târziu". Înălţă fruntea cu câţiva centimetri deasupra aripii de tablă şi aruncă o privire furişă spre caroseria de peste drum. Casey îi făcu semn cu mâna că totul era în regulă. Băgase lădiţele cu trotil sub şasiu şi aştepta, lungit pe burtă, semnalul de intrare acţiune. Brusc, mitraliera clănţăni din nou şi gloanţele izbiră zidul încă şi mai aproape de locul unde se găseau. Mallory trase capul la adăpost şi-şi frecă bărbia cu dosul palmei.

-O să avem de stat, mormăi Andrea. Şi poate că, între timp, se schimbă situaţia.

-Crezi? Simţi tu ceva?

-Cum adică? ridică Miller din umeri, jucîndu-se cu luneta de la puşcă.

-Andrea e grec, explică, răbdător, Mallory. Ca majoritatea celor din neamul său, crede că poate să ghicească viitorul. Ştii care-i partea cea mai a dracului în povestea asta, caporal? Cu două zile mai înainte de a porni în expediţie, Andrea mi-a prezis că o să intrăm într-o horă mare. Mi-a dat chiar şi câteva amănunte.

Miller lăsă ţeava puştii în jos şi se scobi cu un pai între dinţii pătaţi de tutun.

-Sunt secrete?

-La ora asta... Mallory îşi privi ceasul. Nu mai sunt decât trei ore. Şi, dacă avem ghinionul să ne captureze, oricum nu o să mai putem face nimic. Amănunte... Trebuie să distrugem calea ferată de alimentare a tunurilor de la magazii.

Caporalul scuipă paiul şi fluieră subţire. Andrea îi aruncă o privire rece.

-Bănuiam eu ceva, spuse după câteva clipe. Dar tocmai tunurile! Fortăreaţa aia e superpăzită. Cred că sunt peste 500 de friţi acolo. Iar noi am rămas doar patru.

-De-ar fi numai asta! râse acru neozeelandezul. Dacă ajungem până la cazarmă, planul va funcţiona impecabil. Problema este întâlnirea cu funcţionarul suedez. Ai auzit vorbindu-se vreodată despre "Continentul Sudic"?

Mitraliera mai scuipă câteva gloanţe, la întâmplare. Un avion pluti pe deasupra capetelor lor, dispărînd aproape imediat în direcţia fortăreţei. Undeva, în peştera ca o potcoavă, scobită în inima muntelui, cele două tunuri imense aşteptau sosirea convoiului aliat.

-Continentul Sudic? Ce-i asta, un plan?

-Habar n-am, se strâmbă Mallory şi zâmbi subţire în direcţia lui Andrea. Generalul Bishop vorbea

despre telepatie, telekinezie, hipnoză şi alte chestii de genul ăsta. Nu e nevoie să crezi, neapărat, în puterile supranaturale ale lui Andrea. El...

Nu apucă să termine ce avea de spus. O grenadă explodă la douăzeci de metri în faţă şi o ploaie de schije izbi tăblăria ce-i adăpostea. Dinspre poziţia în care se găsea Casey se auzi un ţipăt şi Andrea privi ţintă în ochii neozeelandezului. Dacă fruntaşul era scos din luptă, treaba se complica al dracului.

*

Eram în ultimul an de colegiu, atunci când am fost invitată, în perioada vacanţei de primăvară, la Pentathy-Forest Club. Chestia asta cu nume interminabil desemna un fel de tabără, organizată de către Departamentul de Stat pentru Învăţământ şi Cultură, cu sprijinul financiar al lui Mondo Oil Inc. şi Information Cob Est. Mărunţişurile astea organizatorice le-am aflat ulterior de la Albert, care părea să fie la curent cu toate problemele de politică ale Districtului.

-E o şansă rară, domnişoară. Foarte puţini adolescenţi se bucură de atenţia specialiştilor de la Pentathy Club. Mai exact, în ultimii opt ani nici un elev de-al nostru n-a fost invitat acolo. Iar Alicante School nu este un aşezământ cu totul necunoscut.

Fără îndoială că dreptatea se afla de partea sa. Alicante reprezenta unul dintre cele mai bne colegii din District şi printre primele de felul său din stat. Directorul avea dreptate, fie că voia, fie că nu voia s-o recunoască. Nu puteam să las să-mi scape.

Şi nu lăsasem.

-**Războiul culorilor** are vreo semnificaţie pentru tine?

-E vreo metodă personală de a agăţa fetele fără apărare?

-Aici eşti într-un stabiliment de tip militar, domnişoară. Chiar dacă are eticheta de *club*! Un stabiliment care se ocupă cu organizarea taberei, în care ai fost invitată şi, în final, în organizarea **războiului**. Când ai primit invitaţia, n-ai găsit în plic şi prospectul-program?

Aşa se derulase prima întâlnire cu locotenentul Peter Wheller şi cu intenţiile celor de la Pentathy-Forest Club. Fireşte nu totul a decurs în aceeaşi manieră surprinzătoare. M-au lăsat să-mi revin şi să mă acomodez, vreme de câteva zile. Probabil că exact acelaşi lucru se întâmpla cu toţi recruţii. Chestie de psihologie a grupului. Senzaţia de recluziune devine imediat acută, atunci când eşti supus legilor dure ale cazărmii încă din prima clipă de înregimentare.

Mi se părea că fusesem uitată în colţişorul meu, ocolită de regulile aparent deloc rigide ale unei tabere montane obişnuite. Aer curat, brazi şi ferigi, excursii către peşterile din apropiere sau până la cascadă, lacul cu obligatoria plajă de agrement, discoteca, sala de cinematograf... Nu mi se părea rău deloc, pentru început. Chiar şi ciudatele întrebări referitoare la lecturile mele cu tematică belicoasă. În fiecare dimineaţă,

imediat după servirea micului dejun, trebuia să mergem la bibliotecă şi să completăm nişte formulare care, în majoritate, nu păreau să aibă nici un înţeles. Sau, cel puţin, aşa credeam pe atunci. Printre cele ce aveau sens, aceea referitoare la cărţile despre război revenea cu încăpăţânare.

Ora H a sosit când nimeni nu mai credea în ea. Am fost adunaţi în sala clubului şi ni s-a ţinut un discurs. Nici prea lung, nici prea scurt, exact atât cât s-a dovedit necesar ca să ni se comunice că testele indirecte, la care fusesem supuşi în perioada de preadaptare, s-au dovedit edificatoare. Toţi dispuneam, în cel mai înalt grad, de capacităţile extrasenzoriale pe baza cărora fuseserăm invitaţi aici.

-Ăştia nu sunt prea zdraveni! mi-a şoptit blondul cu pistrui din dreapta. Mesteca chewing-gum şi-şi sălta mereu ochelarii către rădăcina nasului. Ce naiba sunt alea *capacităţi extrasenzoriale*? Cu ce se mănâncă?

După şedinţă, aveam să aflu că se numeşte Albert Gowen, că trece în anul al II-lea la Ipewich Preparatory Schoole şi că nu-i înghite pe cei cărora le place să comande.

Puteri paranormale? Exact în aceiaşi termeni l-a prezentat locotenentul, la câteva minute după terminarea discursului pe care l-a ţinut în faţa plutonului ce-i fusese repartizat, în aceeaşi zi. După care l-a rugat să mă invite, în locul său, la cofetărie, pentru ca să ne cunoaştem mai bine. Urma doar să facem parte din Echipa numărul Unu.

-Echipa numărul Unu, nu? Nu-mi plac tipele scunde, asta e tradiţia în familia mea. Cât despre cofetărie... Cred că, mai bine, clubiştii ăştia cu bărbi ar fi trebuit să instaleze în incintă un bar. Ce naiba, nu mai suntem la grădiniţă!

Locotenentul Peter Wheler nici măcar nu zâmbise.

-Istorioarele astea sunt valabile numai în viaţa civilă, recrut Gowen! La Pentathy-Forest Club te afli sub incidenţa regulilor militare. Aşa că execuţi ordinul primit, fără nici un fel de comentarii. La cofetărie îl veţi întâlni pe cel din urmă membru al echipei voastre, Jean Michel. De mâine, încep antrenamentele. Executarea!

Când locotenentul a dispărut după colţul barăcii, în drum spre birouri, Albert Gowen a râs şi s-a strâmbat semnificativ.

-Aiurea! Sub incidenţa regulilor militare... ce rahat! Pun pariu că te-a gata cu stilul lui băţos, nu? Ce mama dracu' crede el, că tata m-a trimis în armată? Am venit aici în vacanţă. În va-can-ţă!

Acesta a fost Albert. Adolescentul gata mereu să te strivească sub dispreţul profund al unei personalităţi construite pe sute de ani de istorie familială. Dispreţul celor plini de bani, care au impresia că lumea întreagă le aparţine numai pentru că cifra conturilor din bancă depăşeşte şapte zerouri. Aşa avea să se comporte chiar şi el în clipa cea

dc pe urmă, de parcă moartea ce îi dădea târcoale era un eveniment banal, cu care se confrunta în fiecare zi.

Până la cofetărie, nu mi-a aruncat nici măcar o singură privire. Jean Michel Huon ne aştepta la masa de la fereastră. Legitimaţia din plastic, agăţată în dreptul inimii, părea un semn caraghios.

-Sunt Anita Gerbault, am spus şi i-am întins mâna. Bine-ai venit în team-ul nostru! Faceţi cunoştinţă: el este Albert Gowen.

Albert i-a aruncat o privire greu de descris. Ceva cam în genul în care te uiţi la un gândac de bucătărie, înainte de a-l strivi sub talpă. Abia acum îmi dau seama că l-a urât încă din prima clipă, instinctiv, aşa cum urăşti un şarpe care nu ţi-a făcut nimic, numai că se târâie ameninţător prin faţa ta. Jean Michel şi-a scos căştile de pe urechi şi a râs, invitîndune cu un gest lag pe scaune. A comandat un suc pentru mine. Albert s-a strâmbat, de parcă i-ar fi oferit otravă. Am sorbit din sonda înaltă, de culoare verzuie, şi am luat seama în jur. Mesele erau ocupate până la ultima de membrii celorlalte echipe. Se mâncau prăjituri cu frişcă şi se bea din pahare de culoare verzuie. Jean Michel a râs din nou şi am simţit imediat că puteam să devenim cei mai buni prieteni din lue. S-a aplecat în direcţia noastră, pe deasupra mesei, şi ne-a întins un pliant gros, din hârtie lucioasă.

-Locotenentul mi-a ordonat să vă pun la curent cu ceea ce urmează să se petreacă aici, începînd cu miezul nopţii. Cea mai mare parte a informaţiilor se află în pliant. Personal, pot să vă asigur că nu o să aveţi nici un singur motiv de dezamăgire. Viitorul apropiat e ceva mai mult decât mi-am închipuit chiar şi visele mele cele mai agresive. Ne-a vorbit mult despre semnificaţiile noţiunii de “capacitate extrasenzorială”. Fotografiile prezentau adolescenţi, ca noi, mutînd din loc obiectele cu privirea, rupînd sau torsionînd bare din metal numai prin simplă concentrare a minţii, trecînd prin ziduri groase de cărămidă sau din beton, aparent fără nici un fel de efort, sau levitînd la câţiva metri deasupra solului, cu ochii închişi, deşi nu dormeau, după cum ne-a asigurat Jean Michel.

-De unde ştii atât de multe despre cele ce se petrec aici?

Nu, nu eram, nu puteam să fiu bănuitoare. Simţeam cum mă învăluieşte un val de pace, ori de câte ori mă gândeam la el. Aşa cum, probabil, li se întâmplă credincioşilor devotaţi, atunci când se apropie de preotul bătrân şi orb, care-i binecuvântează cu cârja albă, intuind cu exactitate locul unde se găsesc. Dar curiozitatea, eterna şi nemiloasa curiozitate feminină, nu-mi dădea pace.

-Am fost adus aici cu două săptămâni înaintea voastră. Un curs special de instruire. Fiecare echipă are nevoie de un coordonator.

-Aha! şi-a mişcat buzele Albert. Şi, în cazul nostru, acela vei fi fiind tu. Am priceput. Tipul cu patru creieri...

Dispreţul său curgea ca o spumă otrăvită ce părea că se lipeşte de haine, de faţă, de mâini. Şi chiar mă miram că nu-mi arde pielea, ca un acid.

-În regulă, recrut Gowen. Bănuiesc că locotenentul Wheler a lăsat, în mod special, acest lucru în seama mea, ca să vadă cum mă descurc. Sunt onorat să vă comunic că am fost desemnat coorodonatorul Echipei numărul Unu. Termeneul de *coordonare* se referă strict la monitorizarea mişcărilor echipei în spaţiul prin care vom evolua în perioada următoare. Capacităţile mele paranormale se referă la controlul absolut pe care-l deţin asupra spaţiului înconjurător. Bănuiesc că nu aveţi idee cam ce înseamnă asta, nu?

Era un tip plin de solicitudine, plăcut şi suficient de inteligent ca să înţeleagă că, în întreaga discuţie, de altfel plină de asperităţi, placa turnantă eram eu. Pe mine trebuia să mă convingă pentru a asigura coeziunea viitoarei echipe. Şi începuse s-o facă destul de bine. Exact când mă pregăteam să-i răspund, am avut *prima viziune* din Alternativ: m-am văzut pe mine însumi dormind între ei doi, pe coasta unui munte, la adăpostul unei stânci de forma unui cap de cal, acoperită cu pătura impermeabilă a echipamentului, sub interminabila răpăială a ploii din Ziua Albastră. Am strâns pleoapele, până mi-au dat lacrimile. Imaginea s-a stins, treptat, strivită în golul retinei.

Când am redeschis ochii, Jean Michel mă privea ciudat, cu capul lăsat într-o parte. Albert rotea degetul arătător, creionînd un cerc pe plasticul alb al mesei.

-Ai avut un prim contact, nu? întrebă în şoaptă Jean Michel. *Ai văzut* ceva, dincolo de clipa prezentă. Şi eşti speriată pentru că, până acum, nu ţi s-a mai întâmplat asta decât în vis.

Am dat grăbită din cap. Simţeam picăturile reci de sudoare alunecîndu-mi grăbiţi de-a lungul şirei spinării. Pentru o frântură de clipă, mi-am amintit de visul straniu şi îngrozitor ce precedase cu două luni şi câteva zile moartea mamei. Culorile.. culorile cadrului erau aceleaşi:

-Eu unul m-am săturat complet şi definitiv de prostiile astea!

Albert a plesnit cu mâna pe tăblia mesei şi s-a ridicat de pe scaun.

-Să-i ia dracu' pe toţi! Inclusiv pe voi! Eu am venit *aici* să mă distrez. E o tabără alpină. Aşa cel puţin scria în nenorocitul ăla de prospect. Nu un balamuc pentru tipii cu patru creieri. Doamne-Dumnezeule, o să le telefonez chiar acum alor mei şi să le spun să vină să mă ia cu maşina de la gară.

Doamne-Dumnezeule... Asta fusese vorba lui Albert. Ticul verbal pe care-l folosea în situaţiile limită,

ca să-şi exprime încordarea nervoasă.

Bineînţeles că familia Gowen n-a primit nici un telefon. Şi nici oricare altă familie, care-şi trimisese odrasla la Pentathy. Din clipa în care trecuserăm dincolo de gardul de sârmă, ne aflam la fel de departe de lumea obişnuită, pe cât eram faţă de stelele din Micul şi Marele Nor al lui Magellan. Locotenentul urma să ne-o spună, împreună cu multe altele, în preziua depunerii jurământului faţă de Imperiul Culorilor. Dar asta avea să se întâmple peste multe, foarte multe zile. Când cei doi m-au lăsat în faţa recepţiei motelului unde fusesem cazată, se făcuse seară de-a binelea. Mi-au întors spatele, fără să-şi ia rămas bun, în nici un fel. Recepţionera a zâmbit şters şi a clătinat din cap, întinzându-mi cheia. Avea, poate, cu trei-patru ani mai mult decât mine, însă părul tăiat cu breton pe frunte, conform reglamentului, o făcea să pară aproape o fetiţă.

-Pot să vă întreb ceva?

Dăduse din cap, în semn că da. Şi zâmbise din nou.

-Ce fel de puteri extrasenzoriale deţin eu?

-Controlezi timpul. Nu întreg fluxul temporal. Numai secvenţe alternative ale sale. Mai multe o să afli însă la Club, când va sosi momentul. Nu cunosc detalii, sunt o simplă funcţionară.

Încă de pe atunci m-am îndoit de adevărul acestei afirmaţii. Nu asiguri paza unor paranormali cu oameni normali. Dar asta era, desigur, o altă poveste.

A fost ultima seară petrecută în singurătate. Pe timpul instrucţiei, am fost mutată în dormitorul comun, împreună cu ceilalţi membri ai echipei. Regulamentul prevedea că trebuia să ne adaptăm segmentele de creativitate paranormală chiar şi în perioadele de inactivitate. Anumiţi centri nervoşi se deblocau numai în perioadele de somn şi influxurile emise de ei nu se puteau egaliza cu aceia ai partenerilor decât atunci.

Prima noapte pe care trebuie s-o petreci în aceeaşi cameră cu doi băieţi care te privesc suspicioşi şi se urăsc între ei este ceva groaznic. Îţi trec prin minte tot felul de gânduri, te zvârcoleşti, de parcă cearşeaful ar fi o scoarţă de copac, iar perna o cărămidă colţuroasă. Apoi, totul ajunge o chestie de obişnuinţă şi, dacă nici unul dintre ei nu sforăie, devine o problemă aproape banală. Nici Jean Michel şi nici Albert nu sforăiau. Atâta doar că nu aveau politeţea să-şi spună "noapte bună". Şi nici mie. Iar când au început s-o

face, părea că mă înjură.

Nu a fost nevoie să aşteptăm prea mult, ca să ne lămurim în ce anume constau disponibilităţile noastre în materie de paranormal. În prima zi de instructaj, ni s-a explicat că fuseserăm selecţionaţi dintr-un număr foarte mare de adolescenţi, pe baza unor teste specifice, pe care guvernul american le introdusese în programa şcolară a tuturor anilor de studiu obligatorii. Îmi aminteam, într-adevăr, că şi eu completasem un astfel de tabel cu inepţii, căruia, evident, nu-i mai acordasem nici un fel de însemnătate ulterior. La atâtea teste câte eram obligaţi să dăm în fiecare an, cine mai putea să fie atent la încă unul, apărut ca din senin, fără nici o legătură cu materiile studiate?

Cel care ne ţinea instructajul era un bărbat colţuros, cu faţa mutilată de o cicatrice vânătă. Căpitanul John Smith Vancouver, aşa cum ne fusese recomandat de preşedintele Pentathy-Forest Club.

-Rahat! a rânjit Albert. Cui îi vînd ei gogoşi? Chestionare de rahat!

Se lăsase în spatele spetezei scaunului de pe rândul din faţa sa şi ridicase degetul cel mare, într-un gest obscen. Dar Jean Michel nu-l învrednicise nici măcar cu o privire.

-Pe mine m-au selecţionat pe baza *puterilor speciale* ale bănuţilor babacului meu cel darnic şi cu gura mare. Eu n-am completat nici un fel de test, clar?

Spre uluirea întregii săli, căpitanul Vancouver s-a răsucit exact în direcţia lui Albert, a întins degetul către el şi a spus cu voce neutră:

-Banii babacului tău nu deţin nici un fel de puteri speciale. Clubul Militar Pentathy nu-şi cumpără recruţii. Iar dumneata Albert Gowen ai uitat, probabil, că ai completat un test de intuiţionism în ziua în care ai picat lucrarea la sociologie. Este adevărat că asistentul ţi l-a prezentat ca pe un test alternativ, dar asta nu scuză cu nimic neştiinţa pe care o acuzi.

Albert asculta cu gura căscată, neputînd să-şi creadă urechilor. Mie însămi nu-mi venea să cred că omul de pe scena situată la aproape 20 de metri de locul unde ne aşezaserăm fusese capabil să audă cuvintele şoptite ale acestuia. Demonstraţia capacităţilor extrasenzoriale a continuat imediat, fără nici un moment de respiro. Căpitanul părea că uitase cu totul de remarca impertinentă a lui Albert. O adolescentă cam de vârsta mea, deşirată şi slabă, cu părul cânepiu şi ochii albaştri, a transformat, sub privirile noastre stupefiate, un scaun într-o ancoră metalică, după care l-a făcut să dispară cu totul. Un pistruiat de zece ani, îngrozitor de slab, a trasat două linii paralele prin aer şi s-a ridicat pe liniile vag fosforescente, ca pe două bare metalice. Trei băieţi cu trăsături asiatice au urcat pe scenă, s-au aşezat spate la spate şi au început să murmure un fel de litanii. Aerul a prins să pârâie uşor şi să se

încălzească. Brusc, în sală a început să plouă, cu stropi mari şi rari.

Sala de instrucţie se găsea la primul nivel subteran. Am coborât cu un lift uriaş, capabil să ia la bord peste cincizeci de persoane. La ieşire, Supraveghetori cu banderole albastre ne-au împărţit pe module şi ne-au dirijat în mai multe direcţii. Modulul în care ajunsesem era despărţit de acela în care se afla Jean Michel doar de un perete translucid din plexiglas.

Instructoarea era o femeie grasă, cu început de guşă. Stătea într-un scaun pe rotile, acţionat prin intermediul unui minicomputer, încastrat în tăblierul acestuia. De la ea, am aflat că mă pricepeam “să predicţionez, pe distanţa temporală a cinci minute de Timp Standard, segmente şi linii din evenimente ce aparţineau Viitorului”. Să prezic viitorul, cu alte cuvinte.

-Fals, drăguţo, cât se poate de fals! m-a repezit instructoarea, când i-am dat răspunsul. Acesta este cel mai bun exemplu despre greşelile la care te poate conduce un raţionament limitat la logica aristotelică, foarte potrivită pentru mintea îngrădită a unui Normal. Tu, Anita Gerbault, nu mai aparţii însă lumii normale, în care oamenii se duc la serviciu în fiecare zi, aleargă la cumpărături, îl votează pe preşedinte, se holbează la televizor, iar în timpul liber fax sex, gândindu-se cât sunt de fericiţi că trăiesc în cea mai democratică ţară din lume. Eşti un recrut al Serviciilor Speciale, care şi-a depăşit statutul de simplu om. În cazul tău... şi al tuturor celor care vă aflaţi aici, în această hală, nu mai sunt aplicabile legile considerate obişnuite. Vă aflaţi deja în afara axiomelor fizicii normale. În afara Codului Civil. Al umanităţii, în înţelesul ei învechit. Cine vă poate acuza, spre exemplu, că i-aţi scos ochiul unei persoane numai uitîndu-te la ea *cu o intensitate mov*? În ce lege se încadrează uciderea unui adversar, căruia îi provoci o explozie cerebrală?

Toţi membrii modulului o priveam nemişcaţi, ferindu-ne, instinctiv, mâinile la spate. Mi-am muşcat buzele şi am îngăimat o scuză. Cu coada ochiului, l-am văzut pe Jean Michel făcîndu-mi un semn de încurajare cu dosul palmei stângi.

-Nu există viitor, fetiţo, s-a încruntat instructoarea, mânîndu-şi scuanul până în apropierea unui pupitru de comandă, situat pe peretele din dreapta. Nu există trecut şi nu putem vorbi despre istorie, aşa cum aţi învăţat la şcoală. Ceea ce putem trăi, măsura, aprecia este numai Prezentul. Numit şi Timp Standard pentru a uşura anumite formule sintactice.

-Ba există trecut! s-a împotrivit un glas subţire şi paisprezece perechi de ochi s-au răsucit, ca la comandă, în direcţia fetiţei de nici zece ani, îmbrăcată într-o rochiţă roşie, cu buline albe. Am învăţat despre Războiul de Secesiune şi despre Marele Război de Independenţă. Nu cred că manualele mint.

Pentru prima oară, guşa instructoarei a coborât pe piept şi trăsăturile puhave ale feţei s-au întins a râs.

-Tu eşti Eliza Commerson, nu?

Rochiţa cu buline s-a învolburat o clipă.

-Există trecut! s-a încăpăţânat fetiţa, gata să izbucnească în lacrimi.

-În regulă, mititico. Pentru tine, există trecut, a cedat muntele de carne. Trecutul şi viitorul sunt numai linii de timp. Linii care, dacă nu se dezvoltă, rămân simple posibilităţi, iar dacă o fac, ajung alternative paralele. Opţiunea creierului nostru - adică a acelui centru cerebral specializat în probleme temporale - este aceea care ne plasează într-un anumit context temporal sau în altul, pricepeţi?

Eu una sigur nu.

Instructoarea n-a insistat. Ştia că pregătirea teoretică nu începuse şi că răguşea degeaba. Ne-a plasat, pur şi simplu, pe fiecare în faţa câte unui terminal şi ne-a arătat pe ce butoane trebuie să apăsăm, ca să pornim *jocul* şi pe care linii senzoriale, ca să modificăm direcţia de înaintare. Exerciţiul de bază pe care trebuia să-l dezvolt consta în ghicirea figurilor geometrice ce urmau a fi desenate pe ecran de un program grafic aleator.

-Atâta concentrare din partea ta, Anita, precizase muntele de grăsime, şi a trebuit să mă feresc din calea căruciorului, pentru ca să nu fiu călcată de roata cu spiţe sclipitoare.

Arătase o distanţă de câţiva centimetri, cuprinsă între arătător şi degetul cel mare.

-Atâta concentrare şi, pentru început, pilule astea stimulative. Nu te speria, sunt numai un accelerator al ionilor negativi, la nivelul scoarţei cerebrale. Sunt acrişoare, exact ca vitamina C.

Jocul propriu-zis consta într-o întrecere. Computerul proiecta pe ecran câte o imagine pe secundă, iar eu trebuia să ghicesc înainte de a vedea ce fel de imagine urmează să apară şi să apăs pe tasta alfanumerică respectivă. Timp de aproape o oră, am reuşit să ţin pasul, apoi am obosit şi am dat primele erori importante. Proporţia exactităţii datelor era de aproape 70%.

-Nu te bucura prea devreme, fetiţo, s-a strâmbat instructoarea, oprindu-şi căruciorul în dreptul ecranului şi întrerupînd jocul. Calculatorul poate să modifice numai o singură linie - opţiunea pe care ai avut-o anterior. Viaţa îţi va oferi surpriza de a modifica tot timpul liniile de viitor, în funcţie de mii şi mii de evenimente ce intervin, cel mai adesea neştiut şi incontrolabil, în desfăşurarea singurului eveniment ce te interesează. Înţelegi?

Atunci, nu. Ulterior, însă, pe măsură ce **războiul** culorilor îşi urla pe lângă noi culorile tari, violente, vocea răguşită a instructoarei avea să mă urmărească în permanenţă, demonstrîndu-mi evidenţa universurilor alternativ-posibile.

*

-De fapt, nu e vorba de mine, răspunse Swet şi se lăsă pe spătarul scaunului. Răsuci între degete paharul cu vodcă. Ci de vărul meu, un tip extraordinar de deştept, a cărui inteligenţă ar fi păcat să se irosească fără rost prin mlaştinile Regiunii de Sud. Oricum, trebuie să vă gândiţi, domnule colonel, că războiul este o artă numai pentru cei care stau în spatele unei mese de Stat Major. Pentru cei din linia întâi, fie că se târăsc, fie că zboară, el înseamnă, în primul rând, răni, boli, mizerie şi moarte.

Colonelul Lambert puse încet furculiţa în farfurie, alături de oasele curcanului. Era un om corpolent, cu tendinţe vădite spre îngrăşare. Privi, fără să vadă, harta imensă a sălii de conferinţă şi se gândi că, în fond, căpitanul Swet nu era nici măcar obraznic. Adevărurile, pe timp de război, erau la fel de dureroase ca o injurie.

-Mi-am închipuit eu că nu despre dumneata este vorba, dădu el din cap. Dar această audienţă nu-l vizează, de fapt, pe vărul dumitale. Nici măcar pe dumneata, în ipostază de militar. Domnule căpitan, am fost de acord să te primesc, deoarece, chiar în clipa aceasta, există un imperativ mult mai puternic decât însuşi acest blestemat de război, care mă determină să caut oameni speciali. Oameni speciali, pentru o misiune specială.

Colonelul se ridică de pe scaun, zornăindu-şi medalia D.F.C. cu baretă. Chipiul îi stătea puţin cam prea într-o parte, dar probabil că nu băgase de seamă, îşi zise Sweet, urmărindu-l cu atenţie. Poate că acum venise şansa rară a vieţii sale să scape de focul iadului aerian şi să ajungă într-un post călduţ, la adăpost de ororile frontului.

-O misiune, reluă colonelul Lambert, oprindu-se în faţa telefonului de bachelită, care necesită civili aparte.

-Vărul meu este un tip aparte, mormăi Sweet, profitînd de pauza ivită în discursul celuilalt.

-Un asemenea fost civil eşti dumneata, căpitane Sweet, continuă bărbatul corpolent, mângâind carcasa maronie. Mi s-a raportat că în viaţa civilă te-ai ocupat o vreme cu magia neagră. Că erai chiar foarte frecventat de o anumită categorie de doamne ce apăreau frecvent la rubrica mondenă din "Daily Mirror", după ce te vizitau în bârlogul dumitale de pe strada Queste.

Sweet înghiţi în sec şi se grăbi să pună paharul pe masă. O sudoare rece îl scăldă din cap până-n picioare. Sub cotul stâng, simţi atingerea uşoară a "Mauser"-ului, dar arma nu-i mai transmise nimic din siguranţa de altădată. Discuţia se transferase, dintr-odată, pe un teren al dracului de alunecos.

-Vorbe, domnule colonel, reuşi să articuleze, în cele din urmă. Fiecare om are duşmani, nu?

-Şi soţii morţi ai respectivelor doamne? se răsuci încet spre el

colonelul Lambert, privindu-l cu ochi reci, ca de peşte. În beciul pivniţei dumitale, a fost descoperit un cufăr. Iar în cufăr, un registru cu nume şi adrese. E nevoie să spun mai departe?

Clătină din cap, învins. Nu, nu era cazul. Capcana se închisese prea repede, ca să apuce să dea înapoi. Pe Dumnezeul meu, hotărî Sweet, în aer, cu manşa în pumn, era de o mie de ori mai bine decât în afurisitul ăla de cabinet. Chiar şi cu două-trei Messersmicht-uri pe urmele sale. Măcar atunci putea să tragă şi el...

-A fost, ca să zic aşa, o eroare a tinereţii, domnule colonel.

-Bănuiesc că nu din eroare ai studiat la Oxford magia neagră şi ai frecventat cursurile de antropologie ale profesorului Wallace. Ştim tot, domnule căpitan. ţi s-a luat urma cu foarte mare grijă. Pentru că eşti un caz foarte special, după cum ţi-am mai spus.

Şi colonelul îi făcu semn cu ochiul.

-Ei?

-În regulă, domnule colonel. Permiteţi să raportez: căpitanul Gregory Sweet se găseşte la ordinele dumneavoastră. Despre ce fel de misiune este vorba?

Se ridicase în picioare, aproape răsturnînd scaunul, şi luase poziţia de drepţi. Deşi pe faţă nu i se putea citi nimic, chiar în momentul acela se blestema pentru slăbiciunea pe care o avusese faţă de vărul Anthony.

-Nu te mai formaliza atât, căpitane. ţi-am explicat deja că este vorba despre o misiune mai mult civilă. În ce anume constau puterile dumitale speciale?

-Cre... că pot să ucid provocînd stop cardiac. După aproximativ trei şedinţe de concentrare pasivă, ajutîndu-mă de formulele unei străvechi **cabale**.

-Asta mi s-a spus şi mie, dădu din cap, gânditor, celălalt. A propos, ţi-am găsit şi **cabala**. E în biroul alăturat. Asta în caz că-ţi va folosi la ceva. Deşi, personal, nu cred. În fine...

Întinse arătătorul mâinii drepte în direcţia paharului.

-Bea-l pe tot. O să ai nevoie. Ai auzit vreodată ceva despre Continentul Sudic?

Căpitanul Sweet oftă şi scutură fruntea. Toate misiunile păcătoase începeau, de regulă, cu "Ai auzit despre...".

-Nu-i nimic, o să ai tot timpul, râse fals colonelul. Peste o jumătate de oră, te vei întâlni cu ceilalţi patru *speciali*, în faţa biroului căpitanului Drake. El va fi instructorul domniilor voastre.

-Ceilalţi patru?! se miră.

-La nivelul Armatei a treia, cei de la Serviciile de Contrainformaţii au stabilit că sunteţi numai cinci inşi care deţineţi asemenea "puteri". Îţi doresc mult noroc!

Noroc, pe dracu'! gândi cu amărăciune Sweet, dar reuşi să se stăpânească şi salută regulamentar, pocnind din călcâie. Doamne, cât îşi

dorea să deschidă ochii, brusc, şi să se descopere la manşa Mosquito-ului său, adulmecând depărtările!

*

Antrenamentele au durat exact două săptămâni. Din zori şi până noaptea târziu, uneori prelungindu-se chiar până spre răsăritul zilei următoare. Ritmul era infernal şi nimeni nu mai avea chef de discotecă, de cofetărie sau de plajă. Abia de mai reuşeam să desfacem scrisorile de la părinţi şi să aflăm ce bine o duc ei, ce prieteni noi şi-au mai făcut, cu cât li s-au mărit lefurile, care sunt noile grile ale reţelei NBC şi alte o sută de fleacuri asmănătoare. La final, eternele scuze că n-au putut să telefoneze, cu cele o mie de motive deja arhicunoscute, şi cu promisiunea solemnă că or s-o facă, negreşit, în cursul săptămânilor următoare.

-Ce de inepţii! bolborosea Albert, azvârlindu-se îmbrăcat pe pat, cu scrisoarea mototolită între degete. N-am ştiut niciodată că am părinţi atât de plicticoşi.

-Ai mei sunt şi mai şi, îl consolam, străduindu-mă să-mi dau jos ţinuta.

Şi asta era toată conversaţia. Pentru că Jean Michel nu primea nimic de la orfelinat şi, deci, nu avea motive să se plângă de cineva. În mod ciudat, nu ne mai păsa de cei de acasă. Ca şi cum ar fi rămas într-o altă viaţă. La care nu mai aveam acces. Adormeam aproape imediat ce puneam capul pe pernă şi abia reuşeam să desfacem pleoapele, atunci când difuzorul de deasupra uşii începea să emită programul din ziua respectivă. Adormeam şi visam tot felul de tâmpenii, legate de experimentele făcute la antrenamente. Cred că vorbeam şi chiar ţipam în somn cu toţii, deşi nimeni nu s-a trezit vreodată, ca să audă şi să poată confirma lucrul ăsta.

Nu vorbeam niciodată despre lucrurile pe care le învăţam în hangarul comun. Eram atât de intoxicaţi, încât preferam să spunem bancuri sau să organizăm concursuri de înjurături, decât să ne lăudăm cu capacităţile noastre extrasenzoriale. Aveam să aflăm însă curând în ce constau ele. Chiar prea curând.

În zorii celei de-a şaptea dimineţi, de când fuseserăm mutaţi în aceeaşi cameră, m-am trezit scăldată în sudoare. Deşi ţineam încă ochii închişi, vedeam cu claritate cum undeva, în spatele Pavilionului , doi *speciali* din trupele de intervenţie rapidă se pregăteau să ne atace prin surprindere. Segmentul de timp alternativ se modela cu repeziciune, de parcă aş fi asistat la un film ce se derula în mod accelerat faţă de ritmul său normal de 24 de fotograme pe secundă. Îi vedeam ajungînd în dreptul uşii, aruncînd-o în aer cu ajutorul unui explozibil cu efect limitat, apoi izbindu-l în tâmplă pe Jean Michel cu un baston negru. Albert sărea pe geam, tăindu-şi faţa în cioburile subţiri şi dispărea dincolo de clădirea Arsenalului. Eu urma să

fiu “captura”, care urma să dovedească faptul că atacatorii absolviseră cu bine primul din cele trei Teste finale. L-am apucat pe Albert de umăr şi l-am zgâlţâit uşor. A sărit drept în picioare, încurcîndu-se în cearşaf. I-am povestit, în câteva cuvinte, viziunea.

-Eşti nebună! a ţipat şi s-a azvârlit înapoi în pat. Ai coşmaruri de natură sexuală şi vrei neapărat să ţi le traduc eu. Mai du-te dracului!

O clipă numai. După care a ţâşnit iar, cu părul vâlvoi.

-Eşti sigură? a mai întreabt, în vreme ce se chinuia să nimerească mânecile bluzonului.

-Foarte sigură.

S-a aplecat deasupra lui Jean Michel, i-a pus mâna la gură şi i-a şoptit ceva. Acesta l-a privit chiorâş, după care a dat din cap şi s-a ridicat pe marginea patului. Albert mi-a spus să mă aşez alături şi să nu mă mişc cu nici un preţ, după care a făcut un gest curios prin aer, ca şi cum ar fi spintecat ceva cu o sabie. Văzduhul a plesnit, asemenea unei piei foarte uscate. Din rana întunecată au ţâşnit stropi sclipitori, negri, care au pătruns sfârâind prin podea. Albert a vârât mâna până la cot prin crăpătură şi a scos de acolo o sferă verde. Apoi a deschis uşa şi i-a dat drumul pe coridor. Sfera a prins să salte ca o minge de cauciuc, rostogolindu-se către scara în spirală. În urma sa, în punctele de impact cu solul, rămâneau pete verzui, mucilaginoase, care se întindeau cu repeziciune.

-Ce-a fost hidoşenia asta?

Albert s-a strâmbat şi m-a privit pe deasupra ochelarilor.

-O hidoşenie, evident. Mai bine te-ai concentra şi ai încerca să ne spui cum se vor modifica *liniile de alternanţă*, după intrarea în joc a chestiei ăsteia.

Am dat din cap şi am închis ochii, ascultătoare. M-am concentrat, izolîndu-mă complet de realitatea din jur. Cei doi *speciali* tocmai se căţărau într-un sferomobil, pregătindu-se să dizolve hidoşenia cu un proiectil cu acid sulfuric.

-O să reuşească, asta e, am ridicat din umeri.

-De unde ştii? Iar ei de unde naiba ştiau ce le vom pregăti?

-Cred că unul dintre ei este predicţionist. Oarecum, ca şi mine. Dar de o categorie superioară.

-Bine, bine, se repezi Albert. Şi după aia?

-Vor strânge aparatura şi vor pleca înapoi către bază, unde vor raporta că misiunea nu a putut fi executată, deoarece exista riscul de a provoca o breşă permanentă în spaţiul din Sectorul Doi. La prânz, locotenentul o să ne felicite pentru prima reuşită la Teste.

M-am răsucit către Albert, care se chinuia să oblojească dunga dinţată de venin negru ce tremura în apropierea ferestrei.

-Cum naiba ai făcut asta... breşa, vreau să spun?

-Eu ţi-am cerut informaţii

despre cum îţi realizezi predicţiile? m-a privit el urât, după care s-a întors la treaba sa.

Avea dreptate. Am zâmbit, însă, ca de obicei, el nu era atent la mărunţişuri de-astea. Jean Michel m-a mângâiat pe mână şi mi-a făcut semn cu ochiul. Zilele şi nopţile şi-au continuat goana fascinantă şi complet lipsită de monotonie. Fiecare oră, fiecare clipă ne rezerva ceva nou. Nemaiîntâlnit până atunci în limitele lumii normale. Pe care o părăsisem, parcă, de secole. Într-o înserare superbă, cu un soare imens şi roşu, reflectat în apa tremurătoare a lacului, Albert s-a aşezat alături de mine pe ponton şi mi-a răpit ultimele 20 de minute de pauză, ca să-mi relateze, cu răsuflarea la gură, despre ultimul experiment al lui Jean Michel.

-Ai tras cu ochiul?! m-am prefăcut furioasă.

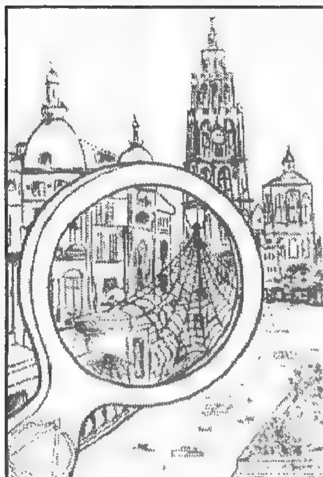
-Aş fi tras şi cu altceva, a mormăit el. Cum să-ţi spun? O chestie, jos pălăria! Nu credeam că o să devin vreodată un admirator convins al deşteptului ăla cu patru creieri, dar zău că am văzut un lucru care m-a terminat. Jocul e în întregime condus de computer, ca să nu existe nici un fel de dubiu. Acesta declanşează un sistem, o bilă de biliard porneşte pe un canal, la capătul căreia se găseşte un vas de sticlă, unde înoată un peştişor. În carambolul care urmează, vasul se face ţăndări, peştişorul cade pe un grătar, urmînd să-şi dea obştescul sfârşit. Nimeni nu poate să intervină, deoarece experimentul are loc într-o incintă protejată de un câmp de forţe. Ei bine, după şase reluări, toate avînd acelaşi tragic sfârşit, flăcăul ăsta ţepos se încordează în fotoliu, transpiră abundent, apoi reuşeşte să înţepenească locului... Ce crezi? Bila? Nu, scumpo, asta ar fi o chestie prea simplă. Nu bila, ci clipa. Exact, cum ai auzit - clipa acelui segment de spaţiu. Există o teorie ciudată, care afirmă că, în anumite segmente, cum este şi acela în care ne găsim noi, timpul îşi poate pierde sensul curgerii, în anumite condiţii. Timpul, pricepi ce chestie a dracului? Nici bila şi nici peştişorul nu mai mişcau.

-Nu, nu pricep, am zis, privind cu părere de rău după soarele aproape dispărut în apele negre ale lacului.

-Ca să fiu sincer, nici eu. Şi cred că nici el. Asta e, a ridicat din umeri, aproape cu părere de rău, după care s-a ridicat în picioare aproape dintr-o mişcare. Ce zici, ai chef de-o plimbare?

Aveam, dar ceva dinăuntrul foarte îndepărtat al fiinţei mele îmi şoptea că nu era bine să accept. Că nu era bine să-l pun pe Jean Michel într-o postură de inferioritate. Albert a înălţat din nou din umeri, s-a răsucit pe călcâie şi m-a lăsat singură în compania bărcilor ce unduiau la capătul lanţurilor. În clipa următoare, mi-a părut rău şi am vrut să alerg după el. Uneori, mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi folosit pilula stimulativă chiar înainte de a ieşi în

pauză. Aşa cum, de altfel, îmi ceruse în mod expres instructoarea. Aş fi avut acces la minutele de conversaţie cu el şi la invitaţie. În felul acesta poate că întregul *prezent*, acest *prezent* etern, unic şi irepetabil, în care acum mă chinuie aducerile-aminte, ar fi arătat cu totul altfel. Şi nu era nevoie decât de o singură linie schimbată în Alternativ.

Poate că, Doamne-Dumnezeule, şi ei ar fi trăit încă şi ar fi alergat acum, alături de mine, pe plaja acestei insule sau a acestui continent, ar fi spus bazaconii, mi-ar fi făcut curte cu brutalitate şi ar fi continuat să se urască fierbinte.

Dar ar fi fost vii!

*

Pe geam, se zăreau ruinele laboratorului distrus de incendiu. Vântul continua să bată cu putere, aducînd până în curtea interioară resturi de hârtii carbonizate, pe care le răsucea într-un vârtej minuscul şi le repezea în reţelele de sârmă ghimpată.

-Deci Kellerman ţi-a permis să mă vizitezi?

-Da, domnule Standartenfuhrer.

Superintedentul zâmbi şters, fără să mai adauge nimic. Nu agrease niciodată genul acesta de întâlniri. Condamnările la moarte constituiau un lucru neplăcut, chiar şi pe timp de război.

-Cei de la armată au hotărât să pună capăt programului de cercetări parapsihologice, zise încet Huth. Ştiai acest lucru?

-E tocmai ceea ce v-aţi dorit de la început, nu?

-Dar nu în felul acesta, se strâmbă Huth şi se răsuci spre sticla de coniac de pe masă. Acum, nimeni nu mai are curaj la Berlin să facă ceva pentru a-l sprijini, iar Reichsfuhrer-ul nu mai permite SS-ului continuarea cercetărilor. În timp ce americanii... Noi, germanii, suntem o rasă puţin cam nepăsătoare, Archer. Pentru a-şi păzi fundurile lor late de ameninţarea tranşeelor, generali precum Kellerman vor fi întotdeauna gata să saboteze orice fel de acţiune care ar transforma războiul clasic într-o confruntare modernă, susţinută exclusiv de puterea minţii. Klein von Barba a fost unul dintre cei mai mari strategi moderni, pe care i-a avut naţiunea ariană. Spun a fost, pentru că... nu mă îndoiesc, un alt Kellerman a avut grijă să fie împuşcat rapid, curat şi fără dureri.

Douglas se abţinu să-i spună că, în acest caz, dacă era adevărat,

acel Von Barba murise după reţeta supercunoscută a SS-ului. Elegant, cu un glonţ în ceafă.

-Pentru Kellerman, eu sunt veritabilul ţap ispăşitor. Poate că, în definitiv, e mai bine aşa. Bei un pahar?

-Mulţumesc, domnule.

-La dracu', Superintedent! Nu mai fi chiar aşa de oficial. Hugh îi puse în mână un pahar plin cu coniac. Toţi am jucat tare, dar a câştigat cel care a avut în mânecă mai mulţi aşi. Adică generalul Kellerman. Oricum, n-ai să mă auzi jelindu-mă pe această temă. Noroc!

Ciocniră recipientele burtoase şi băură. Coniacul era parfumat şi foarte tare. Douglas nu mai gustase o băutură atât de bună de foarte mult timp. Se hotărî să ţină bine minte marca.

-Marfă franţuzească, de dinainte de ocupaţie, plescăi Huth, apoi se răsuci brusc în direcţia lui. Noi n-am colaborat niciodată prea bine, nu, domnule Superintedent? ţi s-a părut că purtările mele sunt sadice şi pline de un cinism rafinat. Aşa e?

-Oarecum, răspunse nesigur Douglas.

Nu era bine să te împotriveşti în mod deschis unui ofiţei superior SS, fie el şi condamnat la moarte.

-În regulă, dădu Huth din cap. Nu te pot condamna pentru asta. Voi, englezii, sunteţi nişte tipi cam moi. Cizma nemţească o să stea peste capul vostru plecat cam o mie de ani. Exact cât îşi doreşte ţicnitul acela de Hitler să domnească Reich-ul lui. Nu privi suspicios în jur, te aisgur că nici o ureche străină nu ascultă acest dialog. Kellerman are, totuşi, bunul-simţ să mă lase în pace, în ultimele mele clipe.

Douglas n-ar fi băgat mâna în foc, dar dădu aprobator din cap şi bău restul de coniac.

-Pot să fac ceva pentru dumneavoastră, domnule Standarten-fuhrer?

-Da. Şi nu e vorba de chestia aia clasică, în care eu, condamnatul, te rog să le expediezi o scrisoare melodramatică părinţilor iubitori, prin care să-i informezi despre tragicul eveniment. De asta o să aibă grijă secretarul lui Kellerman. Sunt convins că bătrânul meu tată se va lăuda prin tot cartierul că fiul său a căzut eroic la datorie, pentru Fuhrer şi pentru Germania, prins sub focul încrucişat al inamicului. Poţi să faci ceva pentru mine, da. Ceva care n-o să-i facă nici o plăcere porcului ăla bătrân de Kellerman, te asigur! Ce zici, îţi rişti gâtul?

-Nu sunt sigur că am înţeles...

-Harry Woods, făcu Huth, obosit dintr-odată. Trebuie să ajungă de partea cealaltă. La americani. Trimite-l într-o misiune de recuperare a cadavrelor celor înecaţi în timpul bombardării bărcilor, să spunem. Odată ajuns la două-trei mile de ţărm, de restul se vor ocupa americanii. Au submarine în toată zona de coastă.

-Harry Woods? Harry al meu?!!!

-Ei bine, probabil că tot ai fi aflat, în cele din urmă. Standartenfuhrerul ridică din umeri şi se îndreptă spre fereastră. Nu eşti unul dintre poliţaii ăia bătuţi în cap, Archer, ştii foarte bine asta. Şi am ştiut-o şi eu, încă de la începutul colaborării noastre. Sergentul este unul dintre primii paranormali cu care a lucrat laboratorul nostru. În geografia aceea a Imaginarului, în care dispărea cu totul, în timpul şedinţelor de amplificare a bioenergiilor cerebrale, Harry Woods este cel care a ajuns cel mai departe. În ultimul timp, vorbea mereu despre Continentul Sudic. Un loc extraordinar, unde şi-au dat întâlnire paranormalii din toate epocile istoriei. Un fel de Paradis, rânji Huth.

-Dar Harry este un om obişnuit, spuse încet Douglas, nerevenindu-şi din uimire. Un om care-şi iubeşte patria şi care...

Tăcu, dîndu-şi seama că era cât pe-aci să dezvăluie un adevăr periculos.

-Şi care nu ar fi trădat-o, colaborînd cu duşmanul, nu, Archer? Eşti un netot, domnule Superintedent. Nu-ţi dai seama că Harry te protejează ca pe propriul său copil - cel pe care nu l-a avut niciodată? Nu ai habar cât e de mândru de tot ce faci în Departament? Ştii foarte bine că este suficient ca un om să aibă un singur punct slab, pentru ca SS-ul să i-l desopere şi să i-l exploateze la maxim. Nu trăim într-o lume de cucoane bătrâne, ce naiba! Dacă n-ar fi cooperat, ţi s-ar fi găsit sau inventat un motiv pentru a ajunge într-un lagăr de concentrare.

-A făcut Harry aşa ceva pentru mine?

-Sergentul nu prea avea pentru ce trăi! replică brutal Huth. Dacă vrei să fim romantici, eşti singura lui rază de soare sub cerul acesta veşnic acoperit. Ajunge cu explicaţiile, Superintedent! Bănuiesc că generalul Kellerman şi-a încheiat prânzul şi că este dispus acum să asiste la o execuţie în stil clasic. Poate că n-am să-i ofer plăcerea asta, însă.

Huth râse şi bătu cu unghia în caninul stâng.

-Puţină cianură la momentul oportun te scuteşte de orice fel de surprize. Ce spui, i-o coacem generalului?

-Nu înţeleg de ce tocmai la americani?

-Pentru că şi ei lucrează în branşă de vreo câţiva ani. Woods zicea că l-a întâlnit *acolo* pe unul de-al lor. Exploratorii de tipul său sunt foarte rari şi sunt sigur că bătrânul conţopist cu fundul mare a aflat unele lucruri despre serviciile pe care sergentul le face naţiunii germane. Vezi, e şi în interesul tău să colaborăm. Ce spui?

-Sergentul Harry Woods tocmai mi-a raportat de dimineaţă că ar fi necesară o acţiune de recuperare a cadavrelor din zona golfului, răspunse el, într-un târziu. Serviciu medical al Scotland Yard-ului se

teme de o posibilă holeră.

Huth îşi îndreptă spatele, făcînd să zornăie medaliile de pe tunică. Crucea de Fier îi atârna puţin într-o parte.

-Eram sigur că o să fii cooperat, Archer. E tot ceea ce şi-a dorit SS-ul mai mult în ultimul timp: un colaboraţionist la Yard! Ha, ha, ce glumă bună! Cel care-l învinge sunt tocmai eu, condamnatul. Trebuie să recunoşti că viaţa e foarte ciudată. Câteodată, stau şi mă gândesc dacă nu cumva noi toţi, dar absolut toţi, nu cumva suntem personajele unei cărţi, ale căror destine sunt trasate de un autor slăbănog, într-o cămăruţă mizeră, pentru câţiva bănuţi acolo, din care să-şi poată plăti chiria. Şi dacă *locul* unde a ajuns sergentul tău nu este, de fapt, adevărata lume. Lumea cea *reală*. Dacă *acolo* lucrurile stau altfel? Dacă Reich-ul s-a prăbuşit, iar Puterile Aliate au învins? Cutremurătoare posibilitate, nu, Superintedent?

Douglas se gândi că, dimpotrivă, posibilitatea era seducătoare. Zâmbi şters şi-şi încheie nasturii de la guler.

-La revedere, domnule Standartenfuhrer. Consider că vom colabora mai bine de acum încolo.

Huth îi întoarse spatele şi-şi turnă încă un pahar. Pe fereastră, Douglas observă Rolls-Royce-ul generalului Kellerman îndreptîndu-se către poarta principală. Cu fanionul fluturînd în vânt.

*

Ce se poate spune despre un război? Că a început din cauza cutare, în anul cutare, şi că s-a sfârşit în anul cutare, cu victoria uneia din tabere. Sau fără victorie, amânînd deznodământul pentru altă confruntare. În mod cert, în orice război al acestei lumi, pentru ca el să devină o realitate, au fost necesare două tabere şi un conflict.

Ce se poate spune, pe scurt, despre cel mai neobişnuit război din lume? Despre **războiul culorilor**? Că nu există duşamni care să se înfrunte pe viaţă şi pe moarte, deoarece scopul său nu este cucerirea unui teritoriu, indiferent de dimensiunea sa, şi supunerea unei populaţii la un regim de sclavie, mai mult sau mai puţin explicit. Miza în această confruntare stranie o constituie o LUME, iar combatanţii săi se numesc *protagonişti*.

Războiul culorilor nu a existat înainte de secolul nostru, cel care a pus bazele psihanalizei şi a fundamentat nexialismul, dar *protagonişti* au existat în toate epocile. Pentru că puteri paranormale s-au manifestat în individul uman încă din clipa transformării sale din fiinţă preconştientă în conştiinţă ce-şi caută locul sub stelele mute ale universului străin ce atârnă deasupra capului său. *Protagonişti* care au ajuns, accidental sau ca manifestare a propriei voinţe, ajutaţi de puterile particulare de care dispuneau, pe Continentul Sudic. Nu trebuie să vă imaginaţi că denumirea aceasta ar fi cumva un

cod. Este o LUME care, conform declaraţiilor celor ce au găsit drumul către înapoi şi au revenit în realitatea noastră, poate fi, simultan, şi Paradisul, şi Infernul. Continentul Sudic este un fel de nod aspaţial şi atemporal, care face legătura între milioane de universuri posibile în simultaneitate. O axiomă greu de digerat, nu? Atunci, hai să încercăm un alt tip de imagine şi să spunem că lumea unei cărţi există în sine, imediat după ce autorul ei a terminat-o de creat. Este o virtualitate. Un univers posibil. Care devine real, în momentul încare un cititor o lecturează. Apoi reintră în matricea originară.

Câtă vreme vor exista oameni care ştiu să citească, universul acela va oscila permanent între Vritual şi Real. Exact acelaşi lucru se întâmplă şi cu acest Continent Sudic. Privite dinspre **nod**, toate lumile noastre sunt cărţi. Virtualităţi. Care devin realităţi, odată ce un *protagonist* vrea să pătrundă în "lectura" ei. Drumul spre Continentul Sudic a fost, permanent, o soluţie personală a *protagonsitului*. Întâmplarea a jucat dintotdeauna un rol important, chiar dacă nu pe cel primordial. Pentathy-Forest Club reprezintă, din acest punct de vedere, ceea ce este o armată regulată faţă de o bandă de hoţi. O structură care oferă modalităţi coerente de pătrundere în schema drumurilor către el. Un loc unde se adună *protagoniştii* din întreaga lume, depistaţi conform unor teste ştiinţifice, şi unde aceştia sunt instruiţi pentru a-şi putea exploata la maxim potenţialul paranormal de care dispun. Drumul spre Continentul Sudic nu mai reprezintă o aventură individuală, ci o confruntare înte echipe. Nu există bareme care trebuie depăşite sau punctaje ce trebuie atinse. Falia crono-spaţială, ***puntea***, cum îi spunem noi, este foarte îngustă şi se cicatrizează imediat după pătrunderea primei echipe. Se redeschide pentru o nouă încercare, după o perioadă extrem de lungă.

O singură echipă. Cea mai bună şi, evident, cea mai norocoasă. Componenţii ei sunt emisarii acestei Lumi către LUMEA de dincolo. *Protagoniştii* sunt antrenaţi să facă faţă oricărei situaţii imaginabile, să descifreze cât mai multe din tainele ei şi să revină în clipa când falia se redeschide. Memoria de grup funcţionează ireproşabil şi ea asigură garanţia revenirii.

Războiul culorilor este formula ştiinţifică optimă, pe care Forţele Armate ale SUA au adoptat-o în încercarea de a studia goegrafia unui nou continent - cel paranormal. Voi sunteţi cei care hotărâţi dacă rolul de Cristofor Columb ai acestei lumi vi se potriveşte sau nu.

Extras din "Documentul de iniţiere" al Pentathy-Forest Club / 13 Ziua Indigo / copie nelegalizată

În Ziua Albastră, ploua catastrofal. Cerul era vânăt, aidoma sufletelor noastre, şi chiar şi sclipirile de ură din ochii lui Albert se stinseseră de atâta umezeală. Ne învârteam într-un cerc perfect, căutînd. Porneam din poiană, ne strecuram pe sub burta peretelui stâncos, lăsam în stânga geana unui lac, ne înfundam într-o pădure mocirloasă de molizi şi ne trezeam din nou în poiană. Pe orice direcţie ne angajam, rezultatul era identic. Instrucţiunile fuseseră cât se poate de clare: în Ziua Albastră, veţi explora peretele muntelui, căutînd nişa cu instrucţiuni pentru următoarele două zile. Pentru ultimele două zile. Regulamentul, vârât în tubul de sticlă din rucsacul lui Jean Michel, constituia singura noastră legătură cu lumea din care pornisem spre o misterioasă şi tragică aventură. În clipa în care trupurile noastre inerte fuseseră întinse în tuburile de sticlă securizată şi învelite într-o plasă de cablaje, contacte şi senzori, locotenentul Wheler s-a aplecat aproape să-mi atingă faţa şi mi-a şoptit, aproape fără să mişte buzele:

-Sergent, sper că ştii ce vă aşteaptă. Şi mai sper că ştii că, pentru 99% dintre cei porniţi într-*acolo*, drumul este fără întoarcere. Aţi învăţat tot ceea ce vă putea învăţa lumea şi civilizaţaia aceasta. ACOLO însă legile le veţi face voi. Regulamentul trebuie respectat în spiritul şi nu în litera sa. Să-ţi aminteşti mereu acest lucru. Şi... mult succes, sergent!

N-aş putea spune dacă în apa ochilor săi fusese numai o umbră sau chiar închipuirea unei lacrimi. Iar acum, aici, nimic din toate lucrurile acelea nu mai prezintă vreo importanţă. În Ziua Verde, fuseserăm nevoiţi să decriptăm un rebus gigant, de dimensiunile unui oraş. Un rebus cu coloane variabile, în care locul punctelor negre se modifica aleator, dacă nu apucai să completezi la timp spaţiile albe din apropiere. Dacă n-ar fi fost capacitatea extraordinară a lui Jean Michel de a opri trecerea clipei, în mod sigur n-am fi reuşit să-l terminăm în timp util.

Oare ce s-ar fi întâmplat, dacă nu reuşeam? Era gata-gata să ratăm proba şi în Ziua Oranj, când am ajuns în preajma deşertului, dincolo de dunele căruia, dacă urmam neabătuţi o imaginară linie dreaptă, am fi ajuns într-o oază. Nu una oarecare, ci oaza în care ne aştepta o făptură cum nu crezusem că e posibil să existe undeva pe Pământ. Dar ne mai găseam pe Pământ? O fiinţă aglutinată din părţile componente a o sută de fiinţe şi structuri minerale, care ne-a pus trei întrebări. Jean Michel a făcut iar scamatoria cu înţepenitul timpului, iar Albert a descusut burta spaţiului şi a scos de acolo echivalentul material al fiecărui cuvânt. Aşezate alături, în ordinea sintactică a propoziţiei întrebare, au alcătuit împreună un simbol uşor de transformat în răspuns. Fiinţa aglutinată a râs hârâit şi ne-a deschis

poarta spre Ziua Albastră. Spre ziua mohorâtă şi îmbibată de apă. Stăteam rezemaţi de rucsaci, cu hainele jilave şi cu un gust amar în cerul gurii. Albert jinduia după ţigările ude, descoperite pe fundul buzunarelor, şi blestema. Jean Michel picotea, gata să adoarmă, cu bărbia sprijinită în piept.

-Nici nu-mi vine să cred că, de fapt, trupurile noastre stau bine-mersi în sicriele alea de sticlă, hrănite artificial, la adăpost de toate necazurile lumii înconjurătoare, în vreme ce noi, spiritele lor, ne chinuim prin mlaştinile astea. Care, de fapt, se găsesc tot în noi. Ptiu, ce porcărie! Să stai uscat şi la temperatură optimă şi, totuşi, ud fleaşcă şi tremurînd. Împuţită situaţie! Şi, Doamne-Dumnezeule, ce-aş mai trage acum dintr-o ţigară!

-Trage!

Mâna lui Jean Michel ascundea, într-adevăr, o ţigară. O ţigară uscată. Ochii lui Albert s-au făcut rotunzi.

-Tu, pui de târfă, credeam că dormi... Ce-ţi veni să-mi dai ţigări? Crezi că mă cumperi cu un fum?

Jean Michel a zâmbit subţire, dar n-a tras mâna înapoi. Picăturile de apă alunecau peste mâneca din xilon şi alunecau în băltoaca de dedesubt.

-Nimeni nu cumpără pe nimeni. Deşi, uneori, războaiele adevărate au fost câştigate şi prin vânzare. **Războiul culorilor** nu cunoaşte extremele - victoria sau înfrângerea. Ai uitat ce-a spus locotenentul? Numai o perpetuă stare de confruntare. Trebuie să fii apt în permanenţă să te confrunţi cu tine însuţi. Cu noi. Cu piedicile din jur. Iar ţigarea asta te va ajuta.

-Locotenentul... a mârâit Albert, dar a luat ţigarea şi a aprins-o grăbit.

Jean Michel s-a ridicat în picioare. Ne-a făcut semn de plecare.

-Ne găsim în inima unei situaţii necunoscute, chiar şi pentru sistemele raţionale non-aristotelice, în care am fost învăţaţi să cântărim lucrurile. Nu ne-a determinat să ne rătăcim cineva anume, ci propria noastră conştiinţă. De aceea, Anita nu poate să surprindă nici măcar o secundă de viitor. Momentele pe care le trăim nu au viitor. Soluţia este să căutăm, cu încăpăţânare, în noi înşine.

-Du-te dracu'! a şuierat Albert, cu ţâfnă, rămânînd mai departe aplecat deasupra chiştocului fumegînd.

-Tu ce crezi Iris-de-Zăpadă?

Mi-am muşcat buzele, ca să nu râd. Acesta era adevăratul Jean Michel, băiatul care-şi găsea întotdeauna cele mai nepotrivite clipe pentru a-mi face curte.

-Mai ţineţi minte vorbele locotenentului? Să nu încercaţi niciodată să vă explicaţi ceea ce vi se întâmplă, pentru că nici o raţiune umană nu poate să cuprindă absolut toate cauzele care conduc la generarea unui eveniment şi, din pricina asta, ea lucrează prin

schematizare şi globalizare, conducînd spre adevăruri aparente. În fond, drumul pe care-l străbatem e guvernat de o singură Lege imuabilă - în **războiul culorilor** ceea ce e valabil pentru toţi e valabil pentru fiecare în parte. Ai înţeles, Albert? Fiecare depinde, la modul absolut, de echipă.

-Plecaţi fără mine, a mârâit Albert şi s-a răsucit cu spatele la noi. Vreau să mă întorc. Războiul care e lipsit de orice speranţă este dinainte pierdut. Am văzut destul, ca să am habar că nu voinţa noastră este aceea care ne conduce paşii prin acest labirint.

-Ce vrei să spui?

-Ce-ai auzit, câine! S-a răsucit, pentru o clipă, cu spume la gură. Crezi că nu mi-am dat seama cine este creierul, în jocul ăsta murdar? Am auzit ce ţi-a spus locotenentul, la plecare...

Locotenentul Wheler îmi spusese şi mie ceva, la plecare. Îi spusese şi lui Jean Michel. Şi, probabil, lui...

N-am să-mi pot ierta niciodată lipsa instinctului care să mă determine să iau pastila stimulativă, fapt pentru care evenimentele au curs fără mine, în vâltoarea lor ultimă şi tragică.

Jean Michel şi-a încreţit buzele a râs şi s-a tras un pas înapoi. Dar nu pentru a se apăra, aşa cum aveam să realizez mai târziu. Ci pentru a-l incita pe adversar. O retragere elastică. O cursă perfectă. Ca într-un film rulat cu încetinitorul (şi n-am să aflu niciodată dacă nu cumva Jean Michel a încetinit înadins cursul clipei prezente), Albert a făcut primul pas către el, palma sa a decupat văzduhul, în gestul arhicunoscut, şi, din spatele rănii negre, a căzut pe pământ, împroşcînd cu stropi de apă mâloasă, o bară subţire şi verde ce se mişca asemenea unui şarpe. În momentul imediat următor, bara a ţâşnit singură către capul lui Jean Michel, care s-a clătinat puternic, dar a reuşit să-şi păstreze echilibrul, în cele din urmă. Sub strânsoarea de fier, oasele parietale au început să trozněască.

Atunci Jean Michel a vorbit pentru ultima oară. Stăteam cu mâna la gură, încercînd să nu ţip, şi priveam cu uluire cum trupul îi devine, treptat, transparent, apoi cum se dizolvă, pur şi simplu, în mediul înconjurător.

-Să nu te străduieşti să plângi, Iris-de-Zăpadă. Sunt un simplu curier, care şi-a îndeplinit misiunea, în acest punct al timpului şi al spaţiului. În acest segment al unui univers paralel irepetabil. În celălalt segment despre care deţin informaţii, ne-am oprit în Ziua Neagră şi eşti rănită de moarte. Cred că există o mulţime infinită de astfel de posibilităţi. O mulţime nesfârşită de Anita Gerbault care se grăbesc să străbată culoarele pline de neprevăzut ale **războiului culorilor**. Poate că, din această mulţime, tu vei fi fiind singura care vei atinge Continentul Sudic. S-a oprit şi a dus mâna stângă spre bara verde. O scânteie portocalie a alergat de-a lungul benzii subţiri, apoi s-a ridicat

prin vârtejul ploii drept în sus şi a dispărut în nori. Albert îl privea încremenit, cu ochii stinşi. Ceva se întâmpla în Ziua Albastră, dar eu nu puteam să-i surprind sensurile ascunse.

-Misiunea mea a fost să-ţi ofer o punte informaţională, care să te ajute să treci dincolo de prăpastia din Ziua Albastră, spre calea de acces în Ziua Indigo. Asta fac acum, pricepi, Iris-de-Zăpadă? ţi-o ofer, ca să vă puteţi continua drumul.

Scânteia portocalie a revenit din înalt, pe un fir nevăzut, şi a rămas licărind la capătul potecii.

-Jean Michel... am încercat să îngaim, dar nu mi-am recunoscut vocea şi am tăcut.

-Drept înainte, Anita Gerbault! Ai de dus la capăt o misiune. Poate cea mai importantă din câte au existat vreodată în Lumea Ficţiunii. Nu te poţi împiedica de-o amintire. Gândeşte-te la mine ca la un fel de subrutină, într-un program complex de computer. Dacă nu reuşeşti, ne vom reîntâlni, undeva. Cândva.

În clipa următoare, din Jean Michel Huon, orfanul crescut la Casa Copilului din Avigne, n-a mai rămas nimic. Nici măcar o batistă. Vreun breloc sau vreun medalion. O şuviţă de păr. Ori sclipirea unei priviri. Absolut nimic.

Ploua cumplit în Ziua Albastră şi era atât de umed în jur şi de lipsă de oameni! Un Univers lipicios şi sterp. Cum zisese Jean Michel, subrutina care fusese... Dumnezeule, Lumea Ficţiunii?

-Trebuie să spunem o rugăciune, a gemut stins Albert.

Nu-mi aminteam nici una. Nu fusesem o adolescentă prea dusă la biserică, înainte de experienţa cu Pentathy-Forest Club. Dar nici foarte atee. În copilărie învăţasem câteva rugăciuni, dar acum nu-mi aminteam... Mi-am şters fruntea de apă şi am făcut semnul crucii deasupra locului unde trupul se dizolvase în neant.

-Celor morţi în **războiul culorilor**, pace eternă! Fie ca spiritele noastre să se întâlnească pe Continentul Sudic!

-Crezi? întrebă Albert şi mă privea cumplit. Şi dacă eu însumi sunt tot o subrutină? O ficţiune, un personaj dintr-o carte, al cărui destin e controlat permanent de Creatorul ei? Dacă ceea ce vedem, ce simţim, ce trăim nu reprezintă decât rândurile unei cărţi, aşezate frumos pe rafturile librăriilor şi citite cu interes, indiferenţă sau plictiseală de *oameni adevăraţi, într-o lume adevărată*?

Ce-ar fi trebuit să-i răspund? Aveam o durere albastră în coşul pieptului, aidoma afurisitei de Zile în care ne găseam.

M-a privit lung, parcă fără să mă vadă, după care a înşfăcat rucsacul, l-a săltat pe umăr şi a pornit spre lizieră, fără să întoarcă o singură dată capul. L-am auzit râzînd nervos, înainte de a dispărea dincolo de colţul potecii, spre a se pierde în taina singurătăţii muntelui.

Ziua Indigo s-a decupat brusc în carnea celeilalte, de cum am ajuns pe malul lacului. O ceaţă indigo plutea pe apele liniştite, ascunzînd orizontul. Am mers ore în şir, căutînd celălalt capăt. Într-un târziu, ceaţa a dispărut brusc, lăsîndu-ne faţă în faţă cu oglinda nesfârşită a apei. Nu, nu era un lac. Ne chinuiam să dăm ocol unei mări.

L-am apucat de umăr şi am încercat să-i vorbesc. Se uita la mine ca la una din arătările pe care le scotea din celălalt spaţiu, peste care era unic stăpân. L-am rugat să ne aşezăm şi să ne odihnim puţin, dar a clătinat din cap. Mi-a întins mâna şi a început să râdă. Acelaşi râs terifiant cu care se cufundase în tăcerea muntelui. Simţeam atingerea rece a palmei sale, care parcă nu mai era aceea a unei fiinţe vii, şi mă gândeam la Jean Michel. La faptul că, până la un punct, fusese un om, ca şi noi, şi iubise pământul, marea, văzduhul şi munţii, păsările cerului şi iarba câmpiei. Acum era numai o umbră peste gândurile noastre, o ficţiune mai puţin, într-un Univers Ficţional oarecare.

Apoi Albert s-a desfăcut de mine şi s-a îndreptat nepăsător spre apa indigo. Când valurile au prins să-i spele picioarele, am înţeles ce avea de gând să facă, dar ceva din interiorul meu refuza să-mi dea voie să intervin. Şi, cu acest refuz în sânge, l-am urmărit cum se pierde treptat în noianul vrâstat de spumă, cum devine, încet, un pumn de copil, apoi un punct, apoi nimic. Nimic altceva decât apă, aer şi cer indigo. În mâna dreaptă aveam un inel, un fir de iederă de aur, cu două frunzuliţe răsucite în jurul unui smaragd cât o lacrimă.

Era darul şi iertarea lui.

*

Creatorul Sven Hassel a realizat Universul Ficţional cu numele de cod “Legiunea blestemaţilor” în 121 de Zile Standard. Deşi le-a supus la încercări istovitoare, Creatorul şi-a iubit personajele şi le-a dezvăluit calea spre Continentul Sudic. După 8763 de Zile Standard, a pornit el însuşi în aceeaşi direcţie, spre a le reîntâlni.

Creatorul Len Deighton a creat Universul Ficţional cu numele de cod “Bombardierul” în 107 Zile Standard, iar pe cel cu numele de cod “SS - GB”, în 225 de Zile Standard. Creatorul Len Deighton este printre puţinii făuritori de Universuri care nu şi-a înzestrat personajele cu Simţul Autodeterminării Reale, concepîndu-şi Universurile Ficţionale în maniera cercului, sisteme din care nu se poate evada.

Creatorul Eric Knight a conceput Universul Ficţional cu numele de cod “Mai presus de toate” în...

(Extras din “Raport asupra Lumilor Ficþionale ºi non-Ficþionale”, paragraful III, alineatul I)

Ce-ar mai fi de spus?

Că Ziua Violetă se petrece lent în juru-mi, părând a se întinde la nesfârşit, pe plaja netedă a acestei insule. Sau a acestui continent. Că n-am văzut încă nici o pasăre sau vreun patruped şi că singurele lucruri ce-mi reamintesc de lumea din care am plecat sunt scheletele descărnate ale unor corăbii cu pânze şi vase moderne, pe chila cărora abia se mai pot citi denumiri cu rezonanţe bizare - "Endracht", "Revenge", "Dolphin", "Swalow, "Resolution"... Undeva, mai spre nord, înfipte cu botul în nisip, zac fuselajele unor avioane şi a altor aeronave, cu o formă cum n-am mai văzut. Şi cam atât.

Pentru că parcul, cu aleile absolut drepte, cu şirurile de copaci decupate geometric de mâinile unor grădinari uriaşi, în forma unor coloane groteşti, cu jocurile de apă ale unor fântâni arteziene, vă sunt probabil arhicunoscute. Aşa cum îmi sunt şi mie. Deşi nici eu şi, bănuiesc, nici dumneavoastră, n-aţi mai trecut niciodată pe aici. Marea Solitudinii îşi aruncă valurile leneşe pe buzele aleii, pe care mă întorc în parc şi parfumul de azalee, venit dinspre continent, îmi redeşteaptă amintiri dureroase. Brusc, trăiesc din plin sentimentul că **războiul culorilor** nu s-a terminat şi că, imediat după colţul acelui splendid templu din marmură, voi da din nou ochii cu Jean Michel şi cu Albert...

-Acum, **războiul culorilor** are vreo semnificaţie, în ce te priveşte?

Mă aşez pe bancă şi înghit în sec. Mă străduiesc să nu-i privesc. Deasupra, cerul este de un violet pur, strălucitor. Doamne, ce dor îmi este de păsări!

-Sunt Harry T. Francis, doctor psiholog. Anita, trebuie să-ţi aminteşti de mine! Trebuie să-ţi aminteşti că am discutat aceste lucruri şi ieri. Şi alaltăieri. Şi...

Nu-mi amintesc. Nici nu vreau să-mi amintesc. **Războiul culorilor**, Doamne-Dumnezeule, **războiul culorilor** s-a terminat, cel puţin pentru mine s-a terminat, în mod iremediabil.

-Anita, ai auzit cumva de un tip, pe nume Porta? Joseph Porta? Se află pe undeva, prin parc, şi vrea să-ţi vorbească.

Clatin din cap. Nu, nu cunosc pe nici un Joseph Porta.

-Anita, stăruie el şi-i văd poalele halatului alb înfoindu-se. Nu se poate să nu-ţi aminteşti chiar nimic! Este imperios necesar să-mi spui cum ai ajuns aici. Şi ce s-a întâmplat cu ceilalţi doi, cu Albert şi cu Jean Michel...

-Am ajuns pe Continentul Sudic? Limba mi se mişcă aproape fără voie, modulînd silabele. Acesta este Continentul Sudic?

Mă priveşte lung, apoi îl simt cum clatină din cap. Pentru că de văzut, nu vreau să-l văd. NU VREAU SĂ-L MAI VĂD! Cloceşte în mine acea spaimă specifică oricărei creaturi care l-a descoperit prea brusc pe Creatorul ei.

-Nu există Continentul Sudic, domnişoară Gerbault. Toate bâiguielile tale adespre Universurile Ficţionale ce-şi trimit personajele paranormale să se întâlnească pe acest fabulos tărâm cu Creatorii lor din Real sunt numai fabulaţii pe care imaginaţia ta bolnavă le-a conceput pentru a se proteja de spaimele necunoscutului. Un Univers real şi o mie, un milion, un miliard de Universuri Ficţionale, Anita? Nu există decât un singur Univers, domnişoară - acesta! Trebuie să te dezmeticeşti din plasa coşmarurilor şi să încerci să-ţi aminteşti de mine.

-Să mă dezmeticesc din ce? întreb, dar nu pot să privesc în sus, către ochii care mă fixează, asemenea a două ace de gheaţă.

-Din visul în care te-ai înfundat! izbucneşte el fără de veste. Trezeşte-te, Anita! Învinge ficţiunea care se numeşte Pentathy-Forest Club, trimite **războiul culorilor** acolo unde-i este locul, adică în lumea poveştilor, şi revino printre cei care te iubesc şi te aşteaptă - părinţii tăi, fraţii şi rudele tale. Deschide ochii larg, Anita, şi priveşte-mă! Te afli într-un sanatoriu de boli psihice, iar eu sunt medicul tău curant, eşti în stare să înţelegi asta?

Mă apucă de bărbie cu două degete şi mă obligă să-l privesc. Închid ochii şi răsucesc capul într-o parte. Aşa cum înfăţişează Harry T. Francis lucrurile, totul pare foarte simplu. O clipă de nebunie şi apoi amnezia? În **războiul culorilor** ceea ce e valabil pentru toţi e valabil pentru fiecare în parte, spusese locotenentul Wheler. Îmi prind faţa în palme şi mă aplec deasupra genunchilor: pentru toţi ceilalţi fusese valabilă moartea. Simt o mână atingîndu-mi părul, apoi aud paşi îndepărtîndu-se pe alee.

În **războiul culorilor** ceea ce e valabil... Adică ei fiind morţi, este probabil că eu însămi urmează să mor. Problema ar putea fi privită însă şi dinspre capătul celălalt: dacă eu sunt vie, înseamnă că şi ei... Simt cum îmi arde fruntea. Dacă... acest inepuizabil şi inevitabil "dacă". Dar dacă acest sanatoriu nu reprezintă altceva decât o fantezie şi tot ceea ce mi se spune că a fost fantezie - o realitate? Văzut de la spate, doctorul psihiatru Harry T. Francis este un bărbat înalt şi subţire. Nu cred că...

-Nu trebuie decât să crezi cu putere în ceea ce-ţi spune inima. Raţiunea poate să identifice adevărul sau nu. Instinctul însă nu te minte niciodată.

Bărbatul îmbrăcat în frac, cu batistă albă în buzunarul de la piept şi cu panataloni drepţi, de culoare neagră, se înclină uşor şi mă întreabă din priviri dacă locul de alături e liber. Dau uşor din cap, în semn că da. Se aşează şi mă priveşte amuzat. În priviri îi licăreşte un zâmbet cunoscut.

-Îmi permiţi, domnişoară? Regret că nu e nimeni de faţă, care să facă prezentările. Vremurile sunt din ce în ce mai decadente, n-ai ce să-i

faci. Mă numesc Alistair MacLean, Creator a peste 30 de Universuri Ficţionale. Eşti, cumva, un personaj?

Doamne-Dumnezeule, nimic nu s-a sfârşit, deci! Odată intrat în **războiul culorilor**, constaţi că nu mai există nimic altceva. Că este estern.

-În regulă, nu trebuie să-mi răspunzi. Dacă unele lucruri sunt de natură intimă, ai dreptul să le păstrezi numai pentru tine. De fapt, voiam să te întreb dacă, din întâmplare, n-ai zărit pe aici un grec înalt şi solid, cu tenul măsliniu şi o mustaţă groasă deasupra buzei superioare, care răspunde la numele de Andrea?

-Nnu.

Dă încet din cap, priveşte lung în direcţia mării, apoi îşi scutură un fir de praf de pe frac şi se ridică.

-Domnule MacLean... Eu... nu ştiu cum...

-Da, domnişoară.

-Aveţi idee unde ne găsim?

Zâmbetul din privire i se preschimbă în râs. Mustăceşte puţin, apoi îşi trece vârful limbii peste buze.

-Unii i-au spus Paradis acestui loc, alţii Infern. Poate că au dreptate cu toţii. Eu bănuiesc că este un punct de legătură între două Lumi Paralele. Ai văzut vreodată cum arată o sinusoidă în matematică, domnişoară?

Dau din cap, în semn că da.

-Imaginează-ţi două bucle: golul uneia corespunde buclei celeilalte. Continentul Sudic ar fi punctul în care cele două lumi se întrepătrund.

-Realitatea şi Lumea Ficţiunii.

-Exact. Nu toţi ajung până aici. Creatorii şi o parte din personajele lor. Ajutaţi de un fenomen excepţional, care amplifică puterile de care dispun fiecare dintre ei - războaie, apropierea morţii ş.a.m.d. Pare niţel cam simplistă explicaţia, nu? Regret, domnişoară dar trebuie să-ţi spun că detaliile tehnice m-au depăşit întotdeauna. Există undeva pe aici o persoană foarte simpatică şi de bună credinţă, care ar putea să-ţi furnizeze mai multe detalii. Se numeşte Jules Verne. Îl poţi recunoaşte uşor, după bastonul din lemn de abanos şi după chestionarul la care te va supune, în mod obligatoriu. Îl caută pe un oarecare căpitan Nemo.

Se înclină uşor în direcţia mea şi îşi flutură degetele, după care dispare în spatele coloanelor corintice. În urma sa rămâne un parfum fin de tabac şi un carnet cu scoaţe albastre. Întind mâna spre el. L-a uitat sau l-a lăsat în mod intenţionat? Îl deschid, la întâmplare. Scrisul mi se pare cumva cunoscut. Înghit în sec şi saliva este amară ca fierea: "Oare ce s-ar putea spune despre o fată de 17 ani, care a murit?

Că era frumoasă. Păr blond, ochi verzi şi rochie roşie, cu buline albe.

Că era inteligentă şi că-i plăcea să citească: Jack London, Richard Lewellin, John Steinbeck, Anatole France. Uneori, ne spunea că i-ar fi plăcut să-şi întâlnească autorii

preferaţi, dar şi personajele pe care le admiră.

Că avea un lănţişor de aur la gât şi un inel cu smaragd la mâna dreaptă. Inelul pe care i-l dăruisem eu.

Că am iubit-o. Cu patimă şi cu ură. Aceeaşi ură pe care, în fond, i-o purtam şi lui Jean Michel. Lui însă din cu totul alte motive. Din cauza lui avea să moară.

Când ne-am întâlnit prima oară, pe aleile grădinii, foarte aproape de coloanele templului în stil corintic, nu ştiam ce urma să ne rezerve viitorul. Instinctiv însă l-am urât cu acea forţă pe care ţi-o dă coşmarul abia presimţit al viitorului încă nenăscut..."

Nu găsesc în mine curajul să întorc pagina. Doamne-Dumnezeule, **războiul culorilor**, cel mai cumplit război din viaţa mea, continuă. Cine sunt eu şi ce caut aici?

Aici, **unde**?

În larg, un pescăruş ţipă ascuţit. Pe cerul violet, steaua Orfir clipeşte ademenitor din ochiul de aur. Eterna Zi Violetă se prelinge mută în jur.

traducere A. Cără°el

NOAPTE ADÂNCĂ LA VAYA CON DIOS

Alina POPOV

-Dacă Dumnezeu a creat lumea în 7 zile, înseamnă că nu a avut nici pe departe timp să o termine, iar pe Astarte a lăsat-o în seama Prinţului Întunericului, scrâşni din dinţi Salvatore şi îşi şterse sudoarea cu mâneca. A trebuit să venim tocmai până la capătul lumii pentru a admira ruinele astea nenorocite.

-Nu huli! spuse încet de tot Madan, dar celălalt auzi şi se opri, lăsând rucsacul greu să-i alunece de pe umăr.

-Nu hulesc, şuieră. Adevărul huleşte. Realitatea asta blestemată... La naiba! lăsă să-i scape o înjurătură. Nu am fost menit să ajung pelerin. Poate că voi înţelegeţi totul altfel.

Dincolo de limba ascunsă a dealului, zidurile groase şi năruite se pierdeau în scoarţa prăfoasă, aidoma unor râme uriaşe, pe jumătate uscate de soarele necruţător. În turnul de veghe ardea flacăra vioaie a unui

silur-felinar, împrăştiind în juru-i cercuri tremurătoare de fotoni.

-Comunitatea ne-a considerat cei mai buni fii ai ei. Misiunea noastră e nobilă. Abigail se răsucise pe jumătate şi îl privea încruntat. Îi făcu semn să se ridice înapoi pe spatele balotului metalizat.

Ca nişte păianjeni, gândi Madan şi îl ajută să-şi fixeze cataramele. Stelele fâşâiau umede, căţărîndu-se tot mai sus, pe bolta de catran. *Nişte păianjeni porniţi spre capătul une pânze ce nu le aparţine pentru a da ochi cu Creatorul Ultim. Şi pentru a afla ce păcat mai este de ispăşit pe ciobul acesta de lume, pe coaja asta de Univers...*

Se găseau pe o lume stranie, bătrânul nu-i minţise, e adevărat însă că nici nu putea să-i mintă, descoperi Madan, în vreme ce-şi ridica rucsacul, era doar unul dintre cei Reveniţi, unul dintre cei cărora încă de pe atunci le putrezea în fiecare clipă cenuşa luminii sub pleoape. Şi-l amintea, straniu de limpede, cum stătea cocoşat în spelunca ordinară, prost iluminată, deasupra automatului cu euforizant olfactiv, chinuindu-se să pornească dozatorul.

-Căutaţi o lume, care s-ar putea să nu existe decât în închipuirile voastre de fanatici întru ale credinţei, rânjise când Abigail îl trăsese într-o parte şi-l lămurise ce doreau de la el.

-Nu lua în deşert numele Lui! se încrâncenase Abigail, strângîndu-i umărul ca într-o menghină de fier. Tu... tu ai fost acolo. Şi te-ai întors. Stigmatul din priviri te trădează, oricât ai încerca să te ascunzi. Spune-ne, ce e acolo atât de cumplit, că...

Bătrânul îşi îndreptase spatele şi îi privise orb. Da, da, îi privise orb, descoperi brusc Madan, potrivindu-şi paşii după cei ai lui Salvadore. Crusta uscată a solului se sfărâma cu zgomot sub tălpi, iar tălpile bocancilor i se afundau câţiva centimetri sub pulberea neagră. Bătrânul se scotocise prin fundul buzunarelor, scosese de acolo o imprimantă modulară şi desenase cu vârful unuia dintre acele ei o hartă stelară. Priviseră, fără să înţeleagă ceva.

-O singură poziţie este importantă, mormăise bătrânul şi se rezemase de dozator. Ea vă descifrează întregul traseu. Am să v-o spun, cu o singură condiţie: vreau să aflu cine v-a îndrumat la mine.

-Am promis... încercase Abigail să obţină o amânare.

Bătrânul ridicase imprimanta şi făcuse gestul de a o azvârli într-unul din containerele-incinerator, care străjuiau de-a lungul pereţilor.

-Un iscariot. Acum, poţi să ne

explici, se grăbise Abigail să-l prindă de încheietura mâinii.

-Astartee, rânjise bătrânul. Marele Nor al lui Magellan. Acolo se duc toţi rataţii, toate scursorile societăţii umane risipite pe Cei O Mie de Sori.

-Şi tu te-ai dus acolo, nu? îl întrebase cu dispreţ nedisimulat Salvatore. Ce te-a mânat într-acolo, dacă nu credinţa?

Bătrânul îşi supsese pentru o clipă buzele, apoi ridicase din umeri şi se întorsese la loc, către dozator.

-Nu m-am întors, răspunse acru. Ceea ce mă îndoiesc că o să fie şi în cazul vostru. E un lucru ce nu mai ţine de religie. De credinţă.

Amintirile lui Madan înţepeniră şi se topiră ca un fum, când Abigail să opri brusc, ridicînd mâna pentru a-l atenţiona. Zidurile curgeau din înserare din ce în ce mai aproape. Crăpăturile se zăreau distinct şi Madan nu mai fu aşa de sigur că reprezintă numai scurgerea timpului de-a lungul spinării lor. Pe platforma de lângă turn, un străjer se uita în direcţia lor printr-un aparat binocular.

-Firul, îl atenţionă căpitanul.

Firul roşu era acolo, suspendat în aer, la înălţimea pieptului unui om. Bătrânul le pomenise de el. De ameninţarea mortală, care plutea tăcută în jurul lui. Înghiţiră în sec.

-E dincolo de logica noastră, spusese bătrânul. Nimeni nu ştie care sunt criteriile, conform cărora îi acceptă sau îi ucide pe cei care vin să se purifice.

Apoi, Abigail strigă cât putea de clar numele fiecăruia şi locul de origine.

Şi el strigă în pustiu, dar pustiul nu-i răspunse, îşi aminti Madan de cuvintele sfinte, însă nu îndrăzni să le rostească cu voce tare. Unda pâlpâi şi se stinse. Străjerul coborî aparatul optic de la ochi şi făcu un semn cu braţul. Porţile gemură îndelung şi se deschiseră.

*

Noaptea plutea adâncă şi calmă pestea valea uriaşă. Vaya Con Dios îşi dormea liniştea ultimului somn dinainte de Revederea de peste Un Milion de Ani. Madan se ridicase într-un cot şi privea spre adâncul vetrei cu jăratic, din care se ridicau în răstimpuri limbile galbene ale flăcărilor muribunde. Alături, Abigail dormea adânc, cu mâna dreaptă sub sacul de dormit, încleştată pe patul armei. Salvatore nu revenise încă din acţiunea de recunoaştere pe care o efectua de-a lungul malului fluviului. În jurul vetrei vecine, pâlpâiau în pacea odihnei trupurile gelatinoase ale erlienilor, o sectă străveche, despre care auzise că ar dispune de uluitoare puteri mentale. La Vaya Con Dios plutea pe deasupra tuturor Blestemul şi nici un gând de violenţă nu apuca să capete contur. Mult înspre partea dreaptă, între trei focuri albastre, dispuse în formă de triunghi, vibrau cufundaţi în lumea visului tripezii bărboşi din zona Cefeidelor, cu capul rezemat de micile sfere de

cristal, în interiorul cărora pulsa o cuantă de energie pură. Aproape de porţi, în bătaia flăcărilor violete, micii xifonţi din Centaur îşi închideau şi deschideau cu regularitate valvele de chitină ale carapacelor lucioase.

Abigail nu rostise vorbe mari: comunitatea se întrunise în urmă cu şase minute galactice şi comunicase, după o dezbatere prelungită şi furtunoasă, tuturor societăţilor ce formau Sistemul celor O mie de Sori că înţelepţii terrieni ai credinţei descifraseră misterul închis în actul sacral al sărbătorii de Paşte: Învierea era sinonimă cu Moartea, iar Crucificarea era de fapt Înălţarea. Datul lumii fiind cel prezent, credinţa trebuia să se axeze nu pe aşteptarea Revenirii, ci pe purificarea spirituală, care prin moarte te înalţă la EL. Abigail nu minţise: Inchiziţia îi desemnase pe ei, cei mai curaţi dintre fii, să cureţe Universul de iconoclaşti şi să diminueze puterea Prinţului Întunericului. Iar el, Madan, cel mai umil dintre Fraţi, se simţea cu adevărat mândru de misiunea încredinţată. Un vreasc trozni şi o mână îl scutură uşor de umăr, speriindu-l. Abigail sări în picioare, cu arma în mână. Salvatore ieşi din întuneric, împingîndu-l în faţă pe bărbatul şchiop, îmbrăcat în zdrenţe viu colorate.

-Spune că spectacolul începe înainte de zori şi că, pentru ceea ce dorim noi să facem, ar trebui să traversăm apa în perioada nopţii. Mâine e prea multă înghesuială prin zonă.

Abigail îşi băgă arma în toc şi se uită la străin cu multă luare-aminte. Apoi îi făcu semn lui Madan să aţâţe focul.

-Ce te face să crezi că am dori să trecem în noaptea asta? întrebă nedezlipidu-şi ochii de pe el.

Şchiopul rânji şi-l lovi uşor pe Salvatore cu toiagul în spate.

-Pentru că, atunci, el ar fi dormit aici, alături de voi, şi nu s-ar mai strecurat pe lângă santinele. Poţi să ai încredere în mine, străine, de zeci de minute galactice îi ajut pe mulţi să-şi atingă visul.

Un erlian îşi răsuci gelatina trupului, împungînd aerul cu pseudopodele. Atmosfera se încărcă cu electricitate şi aerul pârâi, risipind scântei albe.

-În regulă. Abigail privi întrebător către Salvatore. Acesta înclină abia perceptibil din cap. În regulă, care e preţul?

Şchiopul se ridică pe vârfuri şi-i şopti ceva la ureche. Căpitanul înghiţi în sec, apoi oftă.

-De acord, dar după ce revenim pe navă. Cu ce traversăm apa?

Şchiopul se ridică pe vârfuri, sprijinindu-se în băţul noduros. Focul făcea să pocnească ultimele crengi, aşa că Madan nu auzi nimic. Îi privi pe cei doi, cu ochi mari, neînţelegători.

-E vorba de o minune, îi avertiză străinul, zâmbind strâmb. Înainte a a asoliza pe Astartee, aţi fost avertizaţi. Fiecare dintre cei de faţă

(şi făcu un gest larg cu băţul) poartă cu el un talisman, care să-i permită accesul la **tainele sacre**. Dacă nu-l aveţi, înseamnă că traversaţi fluviul în zadar.

Salvatore arătă cu bărbia către Madan.

-El este talismanul nostru Şi, apoi, nu e treaba ta. Vei fi plătit, ca să ne treci dincolo, nu pentru ca să pui întrebări. Zău că regret că nu am luat aerojetul de pe navă.

-Aici nu funcţionează nici un aparat produs de tehnica inteligenţei voastre, spuse celălalt, privindu-i dispreţuitor. Şi asta vi s-a spus, de aceea aţi venit pe jos.

Madan îşi reaminti dscuţia, în vreme ce se strecurau nezăriţi spre apele învolburate, pe lângă străjerul ce picotea în jilţul de pe platforma turnului de veghe. Bătrânul îi sfătui să se echipeze bine şi să nu aibă încredere decât în propriile forţe, iar Marele Inchizitor le binecuvântase trupurile şi muşchii oţeliţi, stropindu-i cu apă sfinţită.

-O altă Naştere, Învierea sau Revenirea nu vor mai exista ! le spusese, în timp ce le întindea mâna cu inelul spre a fi sărutat. Noi deţinem **Adevărul** şi misiunea voastră este să faceţi aşa încât să-l răspândim de-a lungul şi de-a latul Galaxiei. Nu avem nevoie de minuni sau de icoane.

Barca ieşi de sub unde, plescăind uşor. Aşteptară câteva minute, până când şchiopul termină de golit apa din ea cu un vas adânc, ascuns într-o tufă din apropierea malului. Încărcară bagajele, apoi urcară şi ei. Deasupra, fluviul de catran al cerului căra spre apus spuma strălucitoare a stelelor. Vâslele răpăiră pe suprafaţa apei. În spate, felinarul-silur se stingea în tăcere. Înaintau repede, urmărindu-l prin întuneric pe barcagiu cum îşi mişcă braţele cu putere, pendulîndu-şi trupul înainte şi înapoi şi râşchâind cu piciorul mai scurt grătarul de pe fundul bărcii.

Brusc, o greutate de plumb le strivi mădularele. Madan tresări, înghiţi în sec şi încercă să vorbească, dar fălcile refuzară să îl asculte. Salvatore alunecă primul în genunchi şi se cocârjă peste copastie. Cu un efort de voinţă teribil, (Madan îi văzu fruntea îmbrobonîndu-i-se de sudoare), Abigail reuşi să mişte buzele, întrebînd ceva abia auzit.

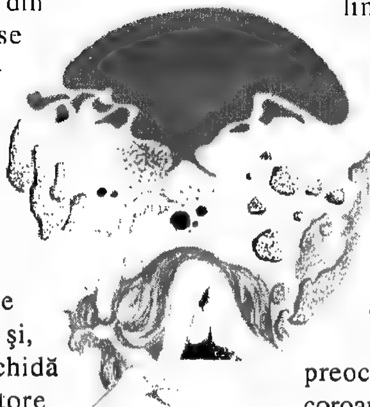
-Blestemul fluviului, murmură şchiopul, sprijinindu-şi corpul de vâsle. Cel care v-a îndrumat încoace nu v-a pomenit nimic?

Abigail reuşi să clatine din cap. În apa ochilor, îi luceau luminiţe stranii. Salvatore gemu şi vomă, împroşcînd undele întunecate cu stropi de salivă albă.

-Fluviul cere sufletul unuia dintre voi. Pe-al celui mai slab.

Salvatore îşi răsuci încet fruntea în direcţia lor. Madan înghiţi în sec şi începu să tremure. Apăsarea sporea din ce în ce mai mult. Şuviţe subţiri de sânge, pornite din nări, le umeziră buzele. Abigail făcu un semn abia vizibil din bărbie şi Madan avu

impresia că flăcările din pupile se transformaseră într-un incendiu devastator. O pasăre albă trecu pe deasupra lor, ţipînd ascuţit. Apoi se auzi plesnetul sec al valurilor, barca se clătină de câteva ori şi, când reuşi să redeschidă pleoape-le, Salvatore dispăruse. Cele două lune gemene se ridicară aproape vertical din spatele unor coline invizibile. Ca şi cum ar fi aşteptat numai răsăritul lor, greutatea pieri fără veste, permiţîndu-le să se mişte liber.

-Salvatore... începu Madan, cu voce tremurătoare.

-Blestemul s-a sfărâmat! se răsti căpitanul în direcţia barcagiului. Nu crezi că ar fi cazul să pui mâna pe vâsle şi să..

Tăcu brusc. Se răsuci uluit şi privi alb spre Madan. Noaptea făcea vălătuci în jurul lor, iar barca aluneca la vale, luată de firul iute al curentului. Barcagiul dispăruse. Linia tremurată a celuilalt ţărm se închega tot mai aproape.

-Fluviul l-a vrut pe Salvatore, spuse rar Abigail şi Madan nu ştiu dacă auzise asta sau doar i se păruse. Luntraşul a fost... spiritul său.

Trecu pe bancheta din faţă şi apucă vâslele. Câteva minute mai târziu, botul bărcii încălecă pe o limbă de nisip. Săriră în apa până la genunchi şi încărcară rucascii în spate. Pe cel al lui Salvatore îl împărţiră între ei. Tuburile cu neoplasm atârnau extrem de greu, în ciuda scuturilor antigravitaţie folosite.

Păşeau cu grijă, preocupaţi şi tăcuţi, pe sub coroanele pitice ale copacilor cu flori albe ce risipeau un puternic gaz toxic, pe toată perioada evoluţiei celor doi sateliţi.

Căştile îi protejau, dar le distrăgeau atenţia de la pericolele potenţiale ale drumului. Deasupra, prin spărturile dese ale frunzişului, stelele sclipeau lichefiat, împungîndu-le retina cu degetele reci ale veşniciei.

Treptat, terenul începu să urce, apoi pantele deveniră abrupte, pentru ca, în cele din urmă, să fie nevoiţi să se caţere din stâncă în stâncă, gata mereu să alunece pe pietrele acoperite cu muşchi umed. Într-un târziu, Madan oftă, cuprins de un tremur mărunt, pe care nu-l putea stăpâni

-Să ne oprim, se rugă el. Numai pentru o clipă, căpitane. Îmi dau sufletul...

Cuvintele trecură ca o şoaptă, se loviră de peretele din faţă şi reveniră sub forma nui vaier. Abigail se sprijini de un trunchi, răsuflînd din greu.

-Ce s-a întâmplat?

-Nu mai pot! se plânse Madan, gâfâind.

-Dincolo de creastă e circul. Nu putem să ne oprim tocmai acum. Lunile se pregătesc să apună. Peste aproape un ceas, urmează să se înalţe Astartee. Icoana nu se iveşte decât în perioada celor câteva clipe care se scurg între stingerea stelelor şi răsăritul soarelui. Dacă o pierdem acum, o vom pierde mereu. A doua traversare a fluviului va necesita o altă viaţă. Să mergem!

Porniră, cu trupurile frânte de oboseală. Către vârf, vegetaţia devenea din ce în ce mai deasă. Tufele de mărăcini se înălţau viguroase, obligîndu-i la ocoluri neaşteptate. Şi, fără de veste, totul se sfârşi. Urcuşul se reteză, lăsînd privirile să alerge către cupa de smoală a lacului vulcanic. Înfiorat, Madan realiză că nici o stea nu sclipea în undele neclintite.

Cu ultimele puteri, se apucară să monteze instalaţia, în spatele unei stânci, care aducea de departe cu capul unui bătrân. După aproape o jumătate de oră, cupa lansatorului de neoplasmă se înclină către lac, în aşteptarea comenzilor. La o sută de metri mai departe, Abigail instală singur un destabilizator de materie. Acela ar fi trebuit să fie punctul de lucru al lui Salvatore, ghici Madan şi se ghemui de tot în scaunul de plastic al operatorului. În mod surprinzător, căpitanul răsuci gura radiantului în direcţia drumului pe care urcaseră ei. Când pregătirile preliminare se încheiară, Abigail se întoarse la lansator şi se aşeză direct pe iarba umedă de alături. Îşi aprinse o jumătate de trabuc, pe care-l extrase cu îndemnare dintr-un buzunar cu clapetă al salopetei.

-Mai avem de aşteptat doar câteva minute, îl linişti el pe Madan, care-l privea cu ochi rotunzi din scaunul cu braţe. Foarte curând, vom bifa sfârşitul încă unei misiuni şi ne vom întoarce în Sistem. După toată oboseala asta, Sfântul Părinte şi Marele Inchizitor or să ne dea răgaz pentru un binemeritat concediu. Tu o să te întorci, precis, la sanatoriu, dar mie mi-ar plăcea să ajung niţel în sistemul vegan. Am auzit că ar avea nişte staţiuni maritime formidabile. Oceane portocalii şi verzi...

Lunile se prăvăleau cu iuţeală spre întunericul din spatele crestei din faţa sa. Deşi nu vedea nimic acolo, Madan bănuia în depărtare alte creste, alte păduri... Un miros aspru, de iarbă strivită, se ridica din toate părţile, făcîndu-l să lăcrimeze.

-De ce trebuie să distrugem icoana? întrebă în şoaptă, ferindu-şi privirile. Nu face nici un rău. Pelerinii nu fac nici un rău. Nimeni nu face nici un rău. Atunci de ce trebuie să ne deplasăm mereu de la un capăt la celălalt al Galaxiei pentru a le distruge?

Abigail se apleca înainte, privindu-l lung. Slobozi un nor de fum, apoi scoase tacticos trabucul din gură, îl stinse, răsucindu-i vârful pe tocul cizmei, şi îl vârî la loc, în

buzunarul cu capac.

-Tu eşti numai un sărman cu duhul, Madan. Unul dintre cei Preafericiţi. Pentru capacitatea asta ai fost ales dintre miile de voluntari, doritori să participe la o astfel de misiune. Numai cei Preafericiţi sunt atât de curaţi spiritual, încât pot să curețe lumea de Păcat. Dar nu eşti în stare să pricepi multe lucruri, din păcate.

Clătină din cap şi oftă.

-Sau din fericire, cine ştie? Degeaba ţi-aş explica acum că factorul numit *credinţă*, cel care ţine în chingile sale de fier Sistemul Celor O mie de Sori, rezistă numai datorită aşteptării şi speranţei. Că icoanele, de orice fel ar fi, ca şi Profeţii şi aşa-zişii Mântuitori, care răsar mereu pe câte o planetă uitată de Dumnezeu, nu fac altceva decât să altereze religia. Noi suntem cei ce fac curăţenie în acest organism, tot timpul pe cale de a se îmbolnăvi. Nu-i aşa că n-ai priceput nimic?

Madan dădu din cap speriat şi se zgribuli în interiorul salopetei termice. În acel moment, văzduhul plesni ca o pânză sfâşiată şi mirosul de iarbă strivită deveni insuportabil. O alarmă porni să ţiuie strident în interiorul capsulei lansatorului. Întunericul prinse să pălească rapid şi lacul, până atunci de culoarea smoalei, se lumină pe dedesubt, crescînd din trupu-i acvatic lujere de energie verticală.

-Începe! urlă căpitanul pentru a acoperi vuietul din jur. Să nu te mişti de pe scaun, auzi? Să nu te mişti cumva de acolo!

Valuri de lumină albă invadau apele şi lui Madan i se năzări că vede dincolo de chipul brăzdat de o cicatrice prelungă, trăsăturile lui Salvatore. Dar nu mai apucă să-i spună. Deasupra lacului, lujerele incandescente prinseră să se contopească într-o pată strălucitoare, care se lăţea şi se îngroşa cu fiecare clipă. Cerul era o rană vânătă, purulentă. Scântei uriaşe, albe, plesneau când şi când împrejurul bulgărelui inform de energie şi îşi risipeau cioburile pe suprafaţa iluminată a lacului.

-Cuplează lansatoarele! ţipă strident căpitanul. Senzorii roşii...

Aerul vibra şi troznea asurzitor, de parcă asistai la o furtună înfiorătoare. Nu adia însă nici un vânt, iar temperatura rămăsese constantă. Ascultător, Madan întinse mâna către cei trei senzori ce clipeau cu intermitenţă. Nu mai apucă însă să-i atingă: din pasta învolburată de energie crescu dintr-odată o formă umană, care-şi răsuci mâinile în jurul unei cruci imense, de culoare violetă. Pe fruntea înaltă, ardea o coroană neagră de spini. Madan înghiţi în sec şi îşi retrase degetele. Abigail înjură şi răsuci ţeava destabilizatorului către lac.

-E o icoană, dobitocule! O icoană! Trebuie s-o distrugem şi numai tu poţi s-o faci. Ai mai făcut-o de atâtea ori! Atinge senzorii...

Atunci cerul apăru în toată

splendoarea lui, înflorindu-şi constelaţiile stranii. Şi Madan văzu cu uluire cum stelele se mişcă încet către crucea bolţii, într-un ghem nemaivăzut, care-şi trimite fluxul de raze exact în inima circului. Capul crucificatului se ridică, primind în orbitele goale torentul de fotoni.

-Un Isus stelar! gemu Madan şi se încovrigă în scaun. Doamne, nu e o icoană, e chiar El, Mântuitorul! Cine pe cine cheamă, căpitane? Cine pe cine distruge?

Arma lui Abigail îşi scuipă energia purtătoare de haos către vânzoleala din crater. Şi ochii lui Madan văzură cu uluire cum minus energia se curbează prin aer şi revine la locul de emisie, coagulînd stropi mari de văzduh. În locul căpitanului rămase o pastă neagră ce se strecură prin crăpăturile stâncii.

Scurgerea timpului se accelera în mod vizibil şi pământul începu să se clatine sub picioare. Bezna reînvia tot mai adâncă de jur-împrejur, iar Cosmosul urla, la rându-i, din toate galaxiile, încercînd să acopere galopul nebun al gândurilor lui Madan. Brusc, spaţiul prinse să se fisureze: liniile zig-zagate ale crăpăturilor se întinseră cu repeziciune în toate direcţiile.

Cu ultimele puteri, Madan se ridică de pe scaun şi o luă la goană pe povârnişul muntelui. Văzduhul şuiera înfuriat, năpustindu-se[1] prin crăpături. Cu mâna înfiptă în beregată, Madan continua să se prăbuşească spre marginea îndepărtată a fluviului. La marginea tufişurilor îl aştepta şchiopul. Se opri gâfâind, cu ochii holbaţi. Vuietul de cascadă rămăsese undeva în urmă. Lumea îşi recăpătase înfăţişarea normală. Câteva păsări albe vâsleau impasibil în imensitatea bolţii. Dinspre malul bolţii creştea un zvon de glasuri.

-E-n regulă, acum. Şchiopul îl atinse pe umăr. Nu mai tremura. Nu se va mai întâmpla nimic. Pentru o mie de ani, aici nu va mai apărea nici o icoană. În noaptea aceasta adâncă, la Vaya Con Dios s-a petrecut ultima zvârcolire. Când ultimul somn se va destrăma, coconul fotonic se va rupe definitiv şi Mântuitorul se va întoarce. Eşti un Preafericit, nu-i aşa? Cenuşa luminii îţi arde sub pleoape. Numai ei au dreptul să vadă frânturi din chinul Reînvierii.

Madan închise ochii şi gemu fără voie. Omul din faţa sa îl înfricoşa. Îşi aminti de Salvatore. Apoi de Abigail.

-Ţi-e frică, îl ghici infirmul. Sunt prietenul tău. Numele tău este Levi. Te vei întoarce în lumea ta şi vei profeţi minunea Reînvierii. Vei trăi atât timp cât vei vorbi despre ea. Să mergem, prietene, te ajut să treci fluviul şi te conduc către nava ta.

Dincolo de desişurile cu mărăcini, răsărea Astartee, punînd paiete de argint pe apele vinete.

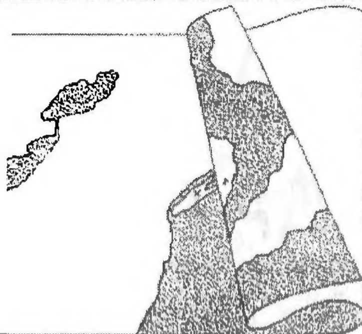
de John D. RALPHS

SPAŢIUL FLEXIBIL ŞI ALTE UNIVERSURI

Să revenim la subiectul obiectelor multidimensionale. Dacă ne gândim mai profund la implicaţiile hipersferei şi hipercubului şi la limitele modelelor tridimensionale, nu ne este dificil să apreciem că existenţa unei a patra dimensiuni ar modifica radical toate conceptele noastre despre spaţiu şi distanţă, bazate pe trei dimensiuni. Comentînd cu privire la opera profesorului John A. Wheeler, de la Universitatea Princeton, Arthur Koestler remarca: "Superspaţiul lui Wheeler (care are un număr infinit de dimensiuni) prezintă câteva trăsături remarcabile; una dintre ele este multipla conectivitate. Aceasta înseamnă, într-un limbaj mai accesibil -şi mai simplificat- că regiunile care, în spaţiul nostru simplu, tridimensional, sunt foarte îndepărtate una faţă de cealaltă, pot fi temporar aduse în contact prin tuneluri sau *găuri* în superspaţiu". Koestler subliniază că acestea nu echivalează cu *găurile negre*, la care voi face referire mai târziu.

În pofida sugestiilor unor persoane autorizate că ideile lui Wheeler sunt cam "deplasate" şi a propriei lui insistenţe ca acestea să nu fie folosite pentru justificarea credinţei în paranormal, ne este relativ uşor să sprijinim această idee a sa prin analogii. Să ne întoarcem la gândăceii noştri, care trăiesc pe un balon mare. Să distorsionăm balonul respectiv, împingînd spre interior două părţi opuse din centrul său. Chiar şi atunci când cele două părţi aproape că se vor atinge, gândăceii vor continua să fie complet ignoranţi de faptul că cealaltă parte a universului lor se găseşte la numai o fracţiune de ţol sub picioarele lor. Să folosim acum o forţă tridimensională pentru a-l "împinge" pe unul dintre gândăcei prin cele două suprafeţe. El se va trezi la o jumătate de univers depărtare de prietenii săi, după ce a călătorit pe o distanţă foarte scurtă, printr-o gaură, într-o dimensiune "necunoscută". Ca o altă ilustrare a cestui punct foarte important, să luăm acum doi gândăcei care trăiesc pe o hartă plată a lumii, unul la New York şi celălalt la Londra. Să îndoim sau să rulăm harta, aşa cum ne arată figura desenată, şi cei doi se vor afla la o distanţă foarte mică unul de celălalt într-o a treia dimensiune, fără să-şi dea seama de acest fapt. Acest fapt conduce la o altă variaţie pe această temă. Să ne imaginăm

un atlas cu astfel de hărţi, în care pe fiecare pagină locuiesc creaturi bidimensionale. Dacă una dintre aceste creaturi ar putea pătrunde prin grosimea unei foi de hârtie, s-ar deplasa de pe Podul Westminster în insulele din Marea Sudului sau în Antarctica, străbătînd doar o fracţiune de ţol. Mai mult, fiecare pagină ar putea avea o mărime infinită -fiind un univers complet- şi o grosime microscopică a hârtiei. Analogia este clară:

Gândăcei care locuiesc pe o hartă. La ce distanţă se află gândăcelul din Londra de prietenul lui din New York? Răspuns: în două dimensiuni, la aproape 5000 km; în trei dimensiuni - la 10 km? 1 km? 1 m? 1 cm?

a) dacă acesta este un univers cvadridimensional, atunci oricare două puncte din universul nostru cunoscut, indiferent cât de îndepărtate ni se par unul de celălalt, se pot afla la o distanţă foarte scurtă în a patra dimensiune;

b) ar putea exista şi alte universuri tridimensionale foarte apropiate de al nostru, dar separate de el printr-o a patra dimensiune.

Ar mai exista o alternativă importantă de abordare a subiectului "găurilor din spaţiu", dar care conduce la o concluzie similară; **paradoxul EPR** şi lucrările ulterioare legate de el sugerează că, în principiu, poate fi posibil ca un eveniment care are loc la Londra să afecteze un obiect aflat în New York, *fără să existe vreo legătură observabilă* sau *să intervină vreun fenomen oarecare între ele.* Această concluzie se bazează, în primul rând, pe o analiză matematică profundă a comportamentului *fotonilor* - *particule* elementare ale radiaţiei- dar nu oferă o explicaţie clară cu privire la modul în care asemenea reacţii îndepărtate pot avea loc. Ea sugerează, mai degrabă, că o atare "acţiune la distanţă" poate avea loc pentru că ambele capete ale legăturii există în acelaşi univers, care reacţionează ca un organism unic.

Aceasta nu formează o explicaţie, în timp ce presupunerea că o a patra dimensiune există implică în mod clar faptul că un eveniment care se desfăşoară la Londra poate afecta un obiect din New York pentru că, *în a patra dimensiune, cele două puncte sunt foarte apropiate* sau *pentru că există între ele o legătură cvadridimensională.* Evident că, între cele două abordări, există o legătură care ar putea fi dezvăluită printr-o analiză amănunţită, dar, pentru scopurile pe care mi le-am propus, "a patra dimensiune" mi se pare a fi cea mai atrăgătoare, ca fiind noţiunea cel mai simplu exprimată şi mai cuprinzătoare ce poate fi dezvoltată şi mai mult încă.

LUMEA BLESTEMATĂ A PORȚII

H.T.F.

Totul a început în anul 2935 AD, când o expediţie umano-androidă de rutină, stabilizată pe orbită circumvenusiană pentru studierea efectelor coroanei solare asupra ecosistemului venusian, a descoperit astroportul "Poarta", abandonat aici în urmă cu 12 milioane de ani de către extratereştrii Heechee. Aflat în interiorul unui asteroid, el era echipat cu 22147 de nave de zbor, în perfectă stare de funcţionare, fiecare avînd un program de zbor preselectat, dar fără nici un fel de indicaţii cu privire la destinaţia, scopul şi durata călătoriei.

Despre "Poartă", existau informaţii vechi de peste o mie de ani, dar erau considerate nerelevante, deoarece apăruseră într-un roman literar science-fiction din epoca primitivă a Cuceririi Spaţiului, şi stocate într-o memorie auxiliară străveche. După ce primele explorări asupra ei au fost încheiate şi numele lui Robinette Broadhead a fost descoperit scris cu spray coroziv pe peretele metalic al unei încăperi utilizate ca dormitor, Comisia Tehtronică a decis reactivarea scriitorului american Frederk Pohl şi interogarea sa. Întregul proces a avut loc în Arealul Tycho, pe Selena, şi s-a bucurat de o audienţă destul de mare - peste 2,3 miliarde de apeluri personale, în numai 48 de ore.

Audierea a condus la concluzia că numitul Frederik Pohl a conceput şi realizat romanul "Poarta" în ceea ce el a numit "stare de transă creativă", specifică demult dispărutei arte a scrisului, şi a negat că ar fi deţinut informaţii precise despre vreo civilizaţie extraterestră. La încheierea procesului, traiectul personalităţii sale a fost stocat şi pus la conservare, după ce amintirile despre proces i-au fost şterse.

Astăzi, se consideră că pământenii anului 2935 AD au făcut o greşeală fundamentală atunci când l-au destocat pe Fr. Pohl, fără să realizeze că el este, de fapt, santinela Heechee din acest sector galactic. La 422 de ani după proces, "Poarta" a fost reactivată şi sute de mii de nave Heechee şi-au făcut apariţia la danele astropotului. Începe Marea Invazie sau, pur şi simplu, tăticii s-au întors acasă?

